

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீமதே மகாத்மநயவிலிஹ வரஸுஹஸெ நமஃ.

வேதாந்ததீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] பிங்களஹு ஐப்பசிமீ [ஸஞ்சிகை 1.

சுருவமவநகரிநம் தகிராவணஹு ரவிகரமளரவராஹ்ம
உயாநெ - வவாநவககூயாவதாநநாவெ விஜயஸவெ
நகிரவஹு ரெநவஹு || [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

“பூர்வீகப்ராஹ்மணன், உத்க்ருஷ்ட ஜ்ஞாநமும் விஸ்த
ரித்த வாழ்வும் தனக்கென்றும், சூத்ரனுக் கில்
ஸர்வநீந்த்ரநாத லேயென்றும், அவனுடைய காலத்தில் தீர்மா
டாகூரின் னித்தான். ஆனால், ப்ராஹ்மணன் தனது ஸ்தீ
விப்ரத்வேஷம். தியை ரக்ஷித்துக்கொள்ள ஜாக்ரதைப்பட்டான்.
பாஹ்யத்தில் எவரை அவன் முண்டமாக்க
எண்ணினானோ, அவருடைய மநஸஸையும் முண்டமாக்கினான்.
ஜ்ஞாநத்தின் மூலங்கள் சூத்ரனுக்கு இல்லாமல் போகவே, அவன்
ஸ்வதந்த்ரனாகக் கார்யம் செய்ய இடமற்றுப் போயிற்று. ஆத
லால், சூத்ரன் தலை ப்ராஹ்மணனுடைய பாதரேணுவில் வணங்கி
நிலைத்திருக்க, அதிக கஷ்டம் வேண்டாமல் போயிற்று.”

* * * * *

இது ரவீந்த்ரநாத டாகூர் எனும் பங்காள கவியினுடைய
உத்திகள், கவி சொல்வதால் பொய் மெய்யாகமாட்டாது. நம்

தேசத்தார் அபேக்ஷிக்கின்ற ஸ்வாராஜ்யத்தை அவர்கள் அடைய வேண்டு மென்று எண்ணி அவர் எழுதிய வ்யாஸம் ஒன்றில் யதாசக்தி ப்ராஹ்மண தூஷணையை அவர் செய்தார்.

* * * * *

ப்ராஹ்மணர் சூத்ரார்க்கில்லாமல் தமக்கென்றே ஒரு வித யையும் வைத்துக்கொண்டாரில்லை. ஆதலால், அவ்வண்ணம் தீர்மானித்தாரென்பது நிஜமன்று. அதற்கு ஆதாரமாக ஒருவனும் ஒரு வசனம்கூட எடுத்துக் காட்டவில்லை. விஸ்தரித்த வாழ்வானது என்ன; ப்ராஹ்மசர்யத்தில் குருகுலவாஸம் செய்கையில், அது ப்ராஹ்மணர்க்கு ஏற்பட்டதென்று சொல்லக்கூடுமோ? அப்போது விப்ரப்பிள்ளைகள் பிச்சை யெடுத்து உண்டார்; ஏக வஸ்த்ரம் உடுத்தார். குருவுக்குத் தேவையான பணிவிடை செய்தார்; அத்யயநம் பண்ணினார்; எல்லாப் போகங்களையும் நினைவற விட்டார். இதைப் பிறர்க்குத் தந்தாரில்லை யென்று குற்றமா? இல்லாவிட்டால், விடியற்காலம் எழுந்தது முதல் ராத்ரியில் படுக்கும் வரையில், இடைவிடாமல், க்ரஹஸ்தர்களாய், அவர்கள் செய்த கார்மங்களில், விஸ்தரித்த வாழ்வு அமைந்ததா? ஸ்நானம், ஸந்த்யாவந்தநம், ஜபம், தேவருஷிபித்ருதர்ப்பணம், ப்ராஹ்மயஜ்ஞம், ஒளபாஸநம், உபாதாநம், மாத்யாஹ்நிகஸ்நானம், அப்போது செய்யப்பட்ட ஸந்த்யாவந்தந ஜபங்கள், பகவதாராதநம், வைவேதேவம், ஸ்வாத்யாயம், ஸாயங்கால ஸந்த்யாஜபங்கள், யோகம், இவையன்றி இன்னும் செய்ய வேண்டிய பல கர்மங்கள், இவற்றிலா விஸ்தரித்த வாழ்வு உண்டு? இல்லாவிட்டால், வநம் சென்று, காயக்லேஸம் பண்ணிக்கொண்டு தபஸ் செய்த போது, விஸ்தரித்த வாழ்வு வளர்ந்ததா? அப்போது ப்ராஹ்மணர் யதேச்சைச்சையாகக் காட்டை அறுபவித்தார்கள்; இருக்க மரத்தின் நிழல்; குடிக்க அருவிரீர்; உண்ணப் பல சூலங்கள்; இவை விஸ்தரித்த வாழ்வோ? இல்லாவிட்டால், ஸந்த்யாஸம் பண்ணிக் கொண்டு இருந்தபோது வாழ்வு விஸ்தரித்ததா?

இது விஸ்தரித்ததாகில், ஸர் ரவீந்த்ர டாக்டர் அதை, மேல் விவரித்த வண்ணமே, ஏற்றுக் கொள்ளலாமே! யார் அவரைத் தடுக்கின்றார்? எல்லாக் கர்ம ப்ரயோகங்களும் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைப் படித்துக்கொண்டியாவரும் தங்கள் வாழ்வை

விஸ்தரிக்கலாமே! ப்ராஹ்மணரைத் தூஷிக்கின்ற யாவர்க்கும் அப்படிச் செய்யத் தடையொன்று மில்லையே!

* * * * *

ப்ராஹ்மணன் செய்த அர்த்தஸாஸ்த்ரங்களும் நீதிஸாஸ்த்ரங்களும், காவ்யாலங்கார க்ரந்தங்களும், ஜோஸ்ய ஸாஸ்த்ரங்களும், ஸங்கீத பரத ஸாஸ்த்ரங்களும், கணித ஸாஸ்த்ரங்களும் மற்ற வித்யைகளும், சூத்ரனுக் கில்லாமல் எக்காலம் போயிற்று? ஜ்ஞாநமில்லாமல் சூத்ரன் ஸ்வாதந்த்ரியம் இழந்தானும். ஆதலால்ன்றோ சூத்ரர்களான மௌர்ய சக்ரவர்த்திகள் முதலானோர் அதிராஜ்யம் ஆண்டனர்? அதனால் அன்றோ பூமி யெல்லாம் ப்ராயேண ப்ராஹ்மணேதரர் அநுபவிக்கின்றார்கள்? அதனால் தான் வர்த்தகமும் கைத்தொழிலும் ப்ராஹ்மணர்க்கின்றியே மற்றோர்க்காயின. அதனால் தான் யாவராலும் வியக்கப்பட்ட ஆலயங்களும் அரண்மனைகளும், கோட்டைகளும், ஜலாதாரங்களும், மற்றோர்களால் கட்டப்பட்டன.

* * * * *

‘யாஹ்யதயுதொய நாகு வ்யாடியாசுஸாஸூதீஸூஃஸூஹுஃ’

(கார்யபதார்த்தங்களை, ஸாஸ்வதமாக எவ்வண்ணம் அவை நிலைக்க வேண்டுமோ, அவ்வண்ணம் உண்டாக்கினார்) எனும் உபநிஷத் வசநத்தை டாக்டர் வியக்கின்றார். அவித்யா பலம் பந்த மென்றும், ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரயோஜநம் முக்தி யென்றும், இந்தியர் கண்டு பிடித்ததாகச் சொல்கின்றார். “அஜ்ஞாந மென்றால் என்ன? தன்னை வேறாக நினைப்பது. தனக்கும் ப்ரபஞ்சத்துக்கும் உள்ள ஆத்மஸம்பந்தத்தைப் பற்றித் தன்னை அறிதல் தான், நிஜமான அறிவு. (இவை ‘நெஹ நாமாஸி கிஹந, வெந சஹாதூரீஹி ஸவஃ’ இவை போன்ற வசநங்களை நினைத்து மொழிந்ததாக எண்ணக்கூடும்.) அப்படிப்பட்ட ப்ரபலமான உண்மையானது எவ்வண்ணம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டதென்று எண்ணவும் இப்போது ஸாத்யமில்லை. தங்களுடைய அரண்ய ஆஸ்ரமங்களில் ஸாதாரணமாய் ஜீவித்த ருஷிகளுடைய காலமானது, பிறகு கடந்து போயிற்று.” “மரத்தின்கீழ் உட்கார்ந்து, ‘ப்ரபஞ்சத்தைத் தன்னிலும் தன்னை ப்ரபஞ்சத்திலும் தார்க்கின்றவன் உண்மை

யை அறிந்தான்' என்று ஒரு துறவி கூப்பிடுகிறான்” (இது ‘யஜு-ஸக்யாணிஹிதாதிசூத்ரே’வா ந-வஸ்யுதி | ஸவ-ஹ-ந தெஷ-ஹதூநம்’ எனும் வாக்யார்த்தம் போல் இருக்கின்றது.) என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு க்ருஹஸ்தன் மேல் சொன்ன உண்மையை நிராகரித்தவன்தான், க்ராமத்தில் வண்ணன் நாபிதனுடைய உதவியைப் பெறலாம் என்று சொல்வதாயும், அதைத் துறவி ஆமோதிப்பதாயும் கூறுகின்றார்.

“ஸ்ரீவக்ருக்கும் ஸாஸ்வதனுமான இந்தியாவின் ஸ்ரீவரன், நமது ஆத்மாவைக் கூப்பிடுகிறார்; அபரிச்சிந்நமான ஆத்மாவை, அபஜயமற்ற ஆத்மாவை, அம்ருதத்வத்தை அடைய வேண்டிய ஆத்மாவை, ஆகிலும், இன்று பாஹ்யாதிகாரத்துக்கு உட்பட்டு மூடத்தனமான க்ரியாகலாபங்களால் கட்டப்பட்டு, மண்ணில் கிடக்கின்ற ஆத்மாவை, மேன்மேலும், இடித்திடித்து, அந்த ஸ்ரீவரன், ‘சூதாநம் விதி’ உன்னை அறி’, என்று கூவுகின்றார்” இப்படியும் டாக்டர் கவி மொழிகின்றார்.

* * * * *

டாக்டர் கர்ம நியமங்களையும், ஆசார மரியாதைகளையும் பழிக்கின்றார். அவற்றின் கர்த்தாக்கள் ப்ராஹ்மணர்கள் போலும். ப்ராஹ்மணர்கள் அவற்றின் அதுஷ்டாந நிமித்தமாகத் தூஷணர்ஹ ராயிருக்கின்றார்கள். அத்யாத்ம விஷயமாய் அவர்கள் வெளியிட்டவையும், அவர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவையுமான உண்மைகள் ஸ்லாகிக்கப்படும் போதும், அந்த ஸ்லாகையில் ஏகதேசம் கூட அவர்களுக்கில்லை. கவிக்கு ம்நம் வரவில்லை.

* * * * *

டாக்டருடைய ப்ரபிதாமஹன் ஸத்ப்ராஹ்மணனும் இருந்தா ரென்று நினைக்கின்றோம். அவர்க்காக எள்ளும் பில்லும் டாக்டர் செலவிட வில்லை. அது மூடக்கொள்கை யென்பார். தமது பிதூர்க் கள் யாதோ ஒரு ஆகாரத்துடன் இப்போது எங்கோ இருக்கின்றார் என்பதைக் கவி மறுக்கமாட்டார் போலும். ஆயினும் பித்ரு க்ரியைகளால் பித்ருக்கள் த்ருபதி யடைவார் என்பதை விஸ்வ லிக்க வருத்தப்படுகின்றார் போலும். விஸ்வாஸ கார்ணம் இவற்

நிற்கும், ஆத்மாவின் இருப்புக்கும், ஈஸ்வராஸ்தித்வத்துக்கும், ஒரே ரூபமாகத்தான் இருக்கின்றது. யாவற்றிற்கும் ஸாஸ்தர யோநித்வம் ஸமாநம். ஆத்மேஸ்வர்களின் இருப்புக்கு ஸ்வாந் தகிரண ப்ரவ்ருத்திதான் ஸாக்ஷயம் என்பர் டாகூர். இந்த வார்த்தை சென்ற ஸென்ஸஸ் கணக்குப்படி ஏற்பட்ட ஐயாயி ரத்து சில்லரை ப்ரஹ்ம ஸமாஜத்தார் சொல்லலாம். மற்றவர் ஒப்பமாட்டாரே. யாவரும் தமது பக்ஷமே ஸரியென் றெண்ணிப் பரபக்ஷங்களைத் தூஷிக்கின்றார்கள். டாகூரும் அப்படியே செய்கின்றார்.

* * * * *

ப்ராஹ்மணன் ஜ்ஞாந மெல்லாம் தனக்குள் அடக்கிக் கொண் டானென்று ஒரு தூஷணை. சூத்ரனுக்கு ஜ்ஞாநத்தை வெளியிட வில்லை யென்று ஒரு தூஷணை. ஆதலால், சூத்ரன் ஸ்வதந்த்ர னாகக் கார்யம் செய்ய இடமற்றுப் போயிற்று, என்று ஒரு தூஷணை. ப்ராஹ்மணன் வ்யர்த்தமான சடங்குகளால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தினு னென்று ஒரு தூஷணை. மற்றவரையும் கட் டிண்ணப் பண்ணினான் என்று மற்றொரு தூஷணை. இவை பரஸ் பரம் விரோதிக்க வில்லையா? க்ரியா கலாபங்களால் மௌட்யத்தில் முற்றின ப்ராஹ்மணன், ஜ்ஞாந மெல்லாம் தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டானாம். க்ரியைகளைச் செய்துகொண்டு ஸ்வாத்மாவுக்கு விலங்குபோட்டுக் கொண்ட ப்ராஹ்மணன், அவையற்ற சூத்ரர் களை அவ்வண்ணமே வேணுமென்று கட்டிண்ண பண்ணினானாம்.

சூத்ரார்க்கு க்ரியா கலாபங்களை ப்ராஹ்மணன் பெருகச் செய் தானில்லை. ஆதலால், கலியில் சூத்ரன் நிலையை ஸாதுவெனச் சொன்னார்கள். பகவத் பக்தி யாவார்க்கும் ஸமாநமே. ‘கிம் ஶ்ர ஹ ஜநுவி ரநம் சக்ஷபாஸஸு’ எனப்பட்டது, ஸ்ரீபாகவதத்தில். ஸர்வார்க்கும் பகவத் பக்தியைக் கௌராங்கன் போதிக்கவில்லையா? ராமாநந்தர் போதிக்கவில்லையா? ராமாநுஜன் போதிக்கவில் லையா? இவர்கள் ப்ராஹ்மண ரன்றா? க்ரியா கலாபங்களை ப்ராஹ் மணர் தமக்காக வைத்துக்கொண்டார்கள். அவற்றைத் தூஷித் துக்கொண்டே சூத்ரார்க்கு அவை இல்லை யென்று ப்ராஹ்மணரை டாகூர் தூஷிக்க வேண்டும்?

ஜ்ஞாநத்தின் மூலங்கள் சூத்ரார்க்கு அற்றுப்போகவா ப்ராஹ்மணர் செய்தார்? ப்ராஹ்மண ரல்லாத கபிர்தாஸர், தூகாராம் முதலான பல பக்தர்களுடைய உக்திகளில் ஜ்ஞாநமில்லையா? குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், இவற்றுள் ஜ்ஞாந மில்லையா? சடகோபன், கலியன், அப்பர் முதலான அநேக ப்ராஹ்மணரல்லாத பகவத் பக்தர்கள் செய்த க்ரந்தங்களில் ஜ்ஞாநமில்லையா? அத்வைத ஜ்ஞாநம் அப்ராஹ்மணரான தாயுமானர் செய்யுளில் செம்மையாக விளங்க வில்லையா? இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநங்களைத்தானே ப்ராஹ்மணர் மூடிவைத்தா ரெனப்படுகிறது? ப்ராஹ்மணர் மறைத்து வைத்தது அவர்களுக்கு எவ்வண்ணம் புலப்பட்டது? இன்னும் பூர்வகாலத் தில் தர்மவ்யாதர், துலாதாரர், விதுரர் முதலான சூத்ரர்கள் மஹா ஜ்ஞாதாக்களாக இருக்கவில்லையா?

* * * * *

இருக்கட்டும். உங்கள் ப்ராஹ்மஸமாஜம் உண்டாய் ஒரு துற் றுண்டாகவில்லையா? நீங்கள் உமது ஜ்ஞாநத்தை உமக்குள்ளே புதைத்து வைக்கவில்லையே? யாவரும் சேர்ந்து உங்கள் ஸமாஜத் தார் தொகை ஆரூபிரத்துக்கு மேற்படவில்லை. பல கோடி ஸங்க் பையுள்ள சூத்ரர்கள் ஏன் உங்கள் ஜ்ஞாநத்தால் ஆகர்ஷிக்கப்பட வில்லை? ஆர்ப ஸமாஜத்தார் யாவரையும் ஸமமாகச் சேர்த்துக் கொள்கின்றாரே? அநத ஸமாஜம் உண்டாய் 50, 60 ஸம்வத்ஸ ரங்கள் ஆகவில்லையா? ஏன் அவர்களுடைய தொகை இரண்டரை லக்ஷத்துக்குள் அடங்குகின்றது?

அதே காலத்தில் கிறிஸ்தவர் பெருகுகின்ற வகையைப் பாருங்கள். ஜ்ஞாநத்தால் பாதிரிமார் உங்களிற் சிறந்தவ ரன்று. அவர்களால் ஸ்வமதத்தை மாற்றுகின்றவர்க்கு உண்டாகின்ற ஜஹிக அதுகூலங்கள் உங்களால் கொடுக்கக்கூடியதன்று. ஆதலால், உங்கள் ஜநத்தொகை குன்றி நிற்கின்றது. என்றும், தாரித்ரியத்தை வ்ருத்தியாய்ப் பூண்ட ப்ராஹ்மணன் சூத்ரார்க் கெல்லாம் ஜ்ஞாந நிரோதம் செய்தான் என்கிற டாகூரவர்களுடைய விவேசந சக்தி வியக்கத் தக்கதல்ல. பாதிரிமார் செய்கின்ற அதுகூலங்களை ப்ராஹ்மணர் செய்ய என்றும் அசக்தர். ஒருவேளை கூத்திரிய வைஸ்யர்கள் அவ்வதுகூலங்களைச் செய்திருக்கலாம்.

அவர்கள் உபபந்நர். ப்ராஹ்மணர் உபபந்ந ரல்லர். அவர்களுக்குள்ள ஜ்ஞாநம் போகத்துக்குப் பயன்படாது. வைராக்யத்தைத் தரும். இந்தியருடைய வித்யை இவ்வுலகைப் போக்கும்; அவ்வுலகைக் காக்கும்; என்னும் யஸஸ்ஸை எவ்வளவு பாப்சாத்ய வித்யாபரிஷ்டர்கள் உத்கோஷிக்கின்றார்கள்? தத்கால சூத்ரர்களும் பஞ்சமர்களும் மோக்ஷத்துக்காகவா அழுகின்றார்கள்? அபிரிவே சத்தாந் செய்யப்பட்ட தூஷணங்கள் விவேகத்தை விலக்கியே ஜரிக்கின்றன.

* * * * *

ப்ராஹ்மணனுக்குள்ள பல ஸம்ஸ்கார ரூபமான கர்மங்களும், பலவகை பித்ரு கர்மங்களும், தனக்கு வேண்டிமென்று சூத்ரன் கஷ்டப்படுகின்றானா? இவை செய்யாத ப்ராஹ்மணர்க்கு மோக்ஷஸாதநம் பலிக்காதென்கிற ஸாஸத்ரமே, இவை யின்றியே மோக்ஷப்ராப்தியை சூத்ரார்க்குக் காட்டினது. ஜந்மத்தால் சூத்ரரான சடகோபனுடைய திவ்ய ஸூக்திகள் ஸ்ருதிகளுக்கு விஸ்ரமஸ்தாந மென்று தேசிகன் சொன்னார்; ஸாந்திரஸத்துக்கு இருப் பிடமென்றும், மாயையை அடக்குவதென்றும், நாராயணனுடைய பராப்தியை எல்லா ஜநங்களுக்கும் கிடைக்கச் செய்யுமென்றும் சொன்னார். வேதாந்தார்த்தங்கள் யாவும் யாவரும் க்ரஹிக்கத் தக்க இதிறாஸ புராணங்களிலும், பாகவதர்களுடைய வசநங்களிலும் இல்லை யென்று சொல்ல எவன் துணிவன்? வேத ஸப்தத்தாலேயே அவை அப்யஸிக்கப்படவேண்டு மென்று நிர்ப்பந்தத்தை வஹிப்பவர்கள், வேத வேதாந்தங்கள் எல்லாம் யாவரும் அறியக்கூடிய ஸ்திதியில் இப்போது அச்சிடப்பட்டிருப்பதை மறுக்க மாட்டார்களே! அவற்றை யெல்லாம் கற்றுக் கொண்டு ப்ராஹ்மண ரல்லாதார் பிக்ஷு-க்களானார்களோ? வீணாக ப்ராஹ்மண தூஷணை செய்வானேன்? பத்தவைரர்களான சிலர்த்வேஷிக்கட்டும். அவர்கள் மநஸ்ஸுகள் மோஹத்தால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. விவேகிக்கச் சக்தரும் தூஷித்தால், பாப்சாத்ய வித்யா ப்ராப்திக்கும் க்ரோதோத்பவ காரணங்களுக்கும் நியமேந விரோத மில்லையென்று தோன்றுகிறது. மேலும், வைய வேண்டுமானால் ப்ராஹ்மணனை வைதல் இக்காலம் ஸ-ஸபம். அதனால் ப்ரதிப்ரயோகம் நேரு மென்கிற யோசனையை எவனும் கொள்ளவேண்டாம். தத்காலம் தேசம் தைந்ய ஸ்தியை அடை

ந்ததென்றால், அதற்குப் ப்ராஹ்மணனும், மற்றவரைப் போல் காரணமாகக் கூடும்; ஆகாமலு மிருக்கக்கூடும். அவனுடைய ஸம்பத்து இவ்வுலகில் ஸ்வராஜ்யத்துக்கு ஹேதுவாக மாட்டாது. அது அவனைத் தூஷிப்பவர்க்கு அவ்வுலகைப்பற்றி உதவ மாட்டாது.

* * * * *

‘சுபஸுபெ-ஃஸுஸ ஸுபுரோக்ஷஸு ஸுவமயதஃ’ என் பது ப்ராயேண பகு ஜநங்கட்கும் பொருந்தும். அர்த்தந்வேஷிக ள் ப்ராயேண மொக்ஷந்வேஷிக ளாகமாட்டார்கள். இல்லா விட்டால் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்க மென்றும் நிவ்ருத்தி மார்க்கமென் றும் பேதமே வேண்டாம். ப்ராஹ்மணர் ஸ்வயம் நிவ்ருத்தி தர் மத்தை அதுஷ்டித்தார்கள். தமது ஸந்ததியார்களும் அவ்வண் ணமே இருப்பதை இச்சித்தார்கள். முமுக்ஷுவுக்கு முதலில் காமார்ஜிதமான போகங்களில் நிர்வேதம் உண்டாகவேண்டும்; நிர் வேதமுண்டான சில சூத்ரர்களும் பஞ்சமர்களும் உண்டு. அவர் கள் ப்ராஹ்மணர்களால் பஹுமாதம் அடைந்தார்கள். ப்ராயேண அந்த ஜாதி ஜநங்கள் அர்த்த காமப்ரவ்ருத்திகளில் ஆழ்ந்தவர்கள். ப்ராஹ்மணரால் அவர்க்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. ப்ராஹ்மணரை அவர்கள் நமஸ்கரித்தா ரென்று சொன்னால், அது அவர்கள் இச்சித்தே செய்தார்கள். செய்யாமல் விட்டாராகில் ப்ராஹ்மணர் வருந்த ஹேதுவில்லை. ஸம்மாநத்தை வெறுக்க வும், அவமாநத்தை வேண்டவும், ப்ராஹ்மணர்க்கு விதியாக மது சொல்லியிருக்கின்றார். குழந்தை ஸ்தந்யபாநம் செய்யவில்லை யென்று தாயாரைக் கட்டியடிப்பவரைப் போல ரவீந்த்ரநாதர் முறையிடுகின்றார் போலும்.

* * * * *

ஆகிலும், “பகுமாலமாக இந்தியாவானது அதனுடைய நிஜ மார்க்கத்தை வெட்டிக் கொண்டே விஸ்தரித்த தெனும் உண்மை எனக்கு விசத மாயிற்று; அந்த மார்க்கம் மரணத்தின்பின் இருப் புக்கு நயிப்பிக்கின்றது; அது ராஜ்யலோபத்தால் வரும் அஹங் காரத்தையும், பொருள் சேர்க்கையின் பொருட்டு உண்டாகிற தீராத ஆசையையும் மிகவும் அதிகரித்தது.....நம்முடைய பூர்வகாலத்தின் சிரத்தில் உத்பங்கமாய், இப்போது இந்

திய பூமியின்கீழ் ஆழத்தில் ப்ரவஹிக்கின்ற, தத்வங்களெனும் நதியை, நமது நித்யாதுபவத்தின் நிமித்தமாகவும், சித்தசத்தி ஸாதநத்தின் பொருட்டும், யாவர்க்கும் த்ருஷ்டிகோசர மாகும் படியாக, மேலே கொண்டுவர வேண்டுமென்று, என்னால் இய ன்றமட்டும் ப்ரயாஸப்பட நிச்சயித்தேன் :—அதாவது, போகமற்ற ஜீவநம், தர்மசிந்தை, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம், ஹ்ருதயசத்தி, ப்ர பஞ்சத்துடன் ஒத்திருத்தல், ஸர்வ ஸ்ருஷ்டபதார்த்தங்களிலும் ஸமமாக அநந்தன் இருக்கின்றான் எனும் ஜ்ஞாநம்; (இவை நமது பூர்வகாலத்தின் உச்சியில் உண்டான தத்வங்கள்.)..... நம்முடைய ஈயாதநத்தைத் தேடி, அதைக்கொண்டு இந்தப்பூமி யில் நமது நிஜமான ஸ்தாநத்தை நாம் வாங்கவேண்டும், என்று எனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டேன்.” என்றிப்படியும் டாகுர் சொல்கின்றார். ப்ருஹதாரண்ய கோபநிஷத்தில், “ப்ராஹ்மசர் யத்தில் வேதாத்யயநம் செய்தும், க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் யஜ்ஞம் ஈநம் முதலானவற்றின் அநுஷ்டாநத்தாலும், வநம் சென்று தபஸ் உபவாஸம் முதலானவற்றைச் செய்தும், ப்ராஹ்மணர்கள் அந்தப் பரமாத்மாவை அறியவிரும்பினார்கள்; அவரை அறிந்தே முனியானார். ஸந்யாவிகள், அந்தப் பரமாத்மாவையே ப்ராப்ய மாக இச்சித்து ஸந்யவித்தார்கள்.....அவர்கள் (பூர்வ வித் வாம்ஸர்கள்) புத்ரேச்சை வித்தேச்சை, ஸ்வர்க்கேச்சை முதலா னவற்றைக் கடந்து, பிஷ்ட-க்களாய்ப் போந்தார்கள்.” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ப்ராஹ்மணர் கண்டறிந்த உண்மைகள் டாகுருக்கு வேண் டும்; அவர்கள் எந்தெந்த ஆஸ்ரமதர்மங்களை ஸரிவர அநுஷ டித்து, அவ்வுண்மைகளைப் பெற்றாரோ, அவை வேண்டாம். தாமறிந்த தத்வார்த்தங்களை, ப்ராஹ்மணர், வேதோபப்ராஹ்மணங் களால் சூத்ரர் முதலானோர்க்கு உதவினார்கள். நமது நாட்டில், ஆழ்வார்கள் நாயின்மார்கள் செய்யுள்களில் அவை யாவும் விள ங்குகின்றன. ஆஸ்ரமதர்மாநுஷ்டாந மின்றியே அவை சூத்ரர் களுக்கு உபகரிக்கின்றன. ஆகிலும், ப்ராஹ்மண துஷணம் செய்யத்தக்கதே! ஆஸ்ரயித்த ஸத்சூத்ர சிஷ்யர்களை ப்ராஹ்ம ணர் அங்கீகரித்தார். பாதிரிமார்போல் நற்சந்து வீதிகளில் நின்று ப்ராஹ்மணர் போதிக்கவில்லை. வேதமே அதைத்தடுக் கின்றது. த்ராதரம் பாராமல் சூத்ர சிஷ்யர்களைச் சேர்க்கும் ப்ரா

ஹ்மணர்க்கு, அதுவே வருத்தியாகின்றது. பர்யாயத்தில் அந்த ப்ராஹ்மணர் ஸ்வதர்மத்தை த்யாகம் செய்கின்றார்கள். உபரிஷத் தே, பகவானிடமும் குருவினிடமும் ஸமமாகப் பக்திபண்ணுகிறவனுக்குத் தான் வேதாந்தார்த்தங்கள் சொல்லப்பட வேண்டுமென்றும், அவனுக்கே அவை ப்ரகாசிக்கு மென்றும், சொல்லுகிறது. அவ்வர்த்தங்கள் டாகூருக்கு வேண்டும். அவற்றை லோகத்தில் விளங்கச் செய்த ப்ராஹ்மணர்க்கும் அவருடைய ஸந்ததியார்க்கும், துஷணை மூலமாக டாகூர் க்ருதஜ்ஞையைப் பாராட்டுகின்றார்.

‘நாவிரதொடி ஸூரிதாசு நாஸாந்தொ நாஸரோஹிதம் | நாஸாந்தேநஸொவாவி ப்ராஜாநெ நெநரோஹி யாசு || உபரிஷதெ நாசவஸூய நாஹஸூய க்ஷாஹந | நவாஸஸூயவெவாஹ்யம் நவரோ யொஹ்யஸ உபகி ||’ முதலான நியமங்கள் டாகூருக்கு வேண்டியதில்லை. இவற்றை நம்பினவர்கள் ப்ராஹ்மணர்கள். அந்நியாத்மவித்யையை உபதேசிக்க ஸர்வத்ர அதிகாரம் வேண்டுமென்பர் ருஷிகள். ஸமாஜத்தாருக்கு அது வேண்டாம்.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆர்வரில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

ரு. அ. பை.

1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதா சார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்) ... 0 2 0
2. ஸ்ரீ த்ராவிடவேத தாத்பர்யம்—(ஸ்ரீ. எஸ். கோபால ஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது) ... 0 2 0
3. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஸிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யராற் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்) ... 0 2 0
4. ஸ்ரீ பாகவத தரிஸ்ஸோகி - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரவிஹ்மா சார்யர்) ... 0 4 0
5. ஸ்ரீ சதுஸ்ஸோகி விவரணம் ... 0 4 0

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீமத ஸக்தி நயவிலாச ஸுபாஷண நம:.

ஸ்ரீவேதாந்த தீபிகை.

“ஸ்ரீவேதாந்த தீபிகை” என்னும் இந்தப் பத்திரிகை, சென்ற ஸஞ்சிகையுடன் 7-வது ஸம்புடத்தின் பூர்த்தியைப் பெற்றது என்பது இந்தப் பத்திரிகையின் அபிமானிகள் எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இதர பத்திரிகைகள் போல, இது, தந்திலாவது ப்ராப வத்திலாவது பெருமை பெறவில்லையாயினும், ஏதோ ஒரு பாக்ய விசேஷத்தால் பலஆஸ்திக அக்ரேஸர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு அதிகமான ஸ்ரமத்திற்குப் பாத்ரமாகாமல் இவ்வளவு காலம் வளர்ந்து வந்ததென்பதே, அதன் ப்ரவர்த்தகர்களுக்கு பெரியதொரு ஆநந்த ஹேதுவாகின்றது. ஸங்குசிதஜ்ஞாந்தையுடைய ப்ராக்ருதர்களாற் செய்யப்படும் இந்த ப்ரவ்ருத்தியில், ப்ரம விப்ரலம் பாதிகள் ஸம்பவித்திருக்கக் கூடும். ஆனால், அவைகள் அஜ்ஞாதமாக நேர்ந்திருக்கவேண்டுமென்று உணர்ந்து, அவைகளை கிருபையுடன் மஹாங்கள் கூழித்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். நமது ஸாஸ்த்ரத்தில் விஸ்வாஸமில்லாத நாஸ்திகர்களும் ராகத்வேஷாதிகளால் அதிமாத்ரம் ஆக்ராந்தமான சித்தத்தை உடைய சில பகூபாதிகளும் நமது தீபிகையை அநாதரித்தும் தூஷித்தும் வருகிறார்கள். புத்தி பூர்வமாக அதர்மத்திலாவது அபந்யாயத்திலாவது ப்ரவ்ருத்திக்காமலிருக்கும் நமக்கு, அந்த அநாதரவும் தூஷணமும் எவ்விதமான கூழியையும் ஜரிப்பிக்க மாட்டா. ஆஸ்திகர்களுடைய அபிமாந்தையே அவலம்பித்து நிற்கும் இந்தக் கைங்கர்யத்திற்கு அநாஸ்திகர்களுடைய உபேகை அவ்பாவர்த்தகமே.

இந்தத் தீபிகை ஸம்பத்தமாக பலபெயர்களால் பல விதங்களான வ்யவஸ்தைகள் பலதடவைகளில் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. தெலுங்கிலும் ஆங்க்ல பாஷையிலும் இதை ப்ரகாரம் செய்ய

வேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய்தால், உத்தரதேச வாஸிகளான ஆந்த்ரர்களுக்கும் ஆங்க்ல பாஷையை அப்பவிக்கும் நமது பாலர்களுக்கும் இது, மிக உபகாரகமாக இருக்கு மென்றும், ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களின் ஸமபிவ்யாஹாரமின்றிக்கே எளிதான செந்தமிழ் நடையில் இதை நடத்தி வரவேண்டுமென்றும், நமது பூர்வர்களான பெரியோர்களால் அதுக்கரஹிக்கப்பட்டும் இப்பொழுது அச்சில் இல்லாததால் துர்லபமாகவும் இருக்கும் க்ரந்தங்களை இந்தத் தீபிகா த்வாரா வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்றும் இவ்வாறு பலர் நமக்கு நானா விதமான நியமந பத்ரிகைகளை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இந்த நியமநங்கள் ஸூத்த பாவத்துடன் செய்யப்பட்டவை யாதலால், க்ருதஜ்ஞதையுடனும் பஹு-மாதத்துடனும் அவைகளை பெல்லாம் தத்தத் காலத்தில் யதோசிதம் ப்ரயாலோசித்தோம். ஆனால், சிற்சில உபரோதங்களால் அவைகளெல்லாவற்றையும் ஸமக்ரம் அங்கீகரிக்க ஸாத்யப்பட வில்லை. தநம் போதாமலிருப்பதே முக்கியமான உபரோதங்களுள் ஒன்று. தத்தத் கார்யத்திற்கு அபேக்ஷிதமாயுள்ள விபவம் லப்தமானால், அதன் நிஷ்பத்திக்கு வேண்டுவையான ப்ரயத்நங்கள் செய்யப்படுமென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களில்லாமல் ஸூத்தத் தமிழ் நடையை அவலம்பிப்பதைப்பற்றி மாத்ரம் நமக்குள் விப்ரதிபத்தி ஜரிக்கின்றது. நமது ஆசார்யர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டும் அஸாதாரண ஸோபை யொன்றை உடையது மான மணிப்ரவாள ஸூலியை த்யஜிப்பது உசிதமென்று நமக்குத் தோன்றவே இல்லை. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானது, நமக்குத் தாயமாகக்கிடைத்திருக்கும் அநர்க்கமான மூலதநம். அதன் பரிசயம், வரக்குக்கு அந்யாத்ருபமான ஸம்ஸ்கார மொன்றைக் கொடுப்பதுடன், மநஸ்ஸுக்கு ஒரு வித காம்பீர்யத்தையும் புத்திக்கு நைர்மல்யத்தையும் ஜரிப்பிக்கின்றது என்பதைப் பாஷா ப்ராவீண்ய முள்ள ஸகல வித்வான்களும் அப்புபகமம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பரிசயத்தை ஸாக்ஷாத்நாகப் பெறுவதான பாக்யத்தை நாம் இழந்த போதிலும், பரம்பரையாக வாவது அதன் ஸம்பந்தத்தை நாம் அடைய வேண்டுவது அவலம்யமன்றோ? தவிரவும், நாம் பேசுவது தேச பாஷையாக இருக்கையிலும், இந்தத் தேச பாஷைகளுக்கும் ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்குமுள்ள அநிர்வசநீயமான பொருத்தத்தினால், நாம் பேசும் பாஷைமுழுவதும் ப்ராயேண ஸம்ஸ்க்ருத பத மிளிதமாகவே இருக்கின்றது; அந்தஸம்ஸ

க்ருத பதங்களை எடுத்து விட்டால், நமது வசநத்திற்கு சோபையே குறைந்து விட்டது போல நாம் உணர்கின்றோம். ஆகையால், ரஸத்துடன் பாஷையை அதுபவிக்க ஆஸ்தைப்படும் ரஸிகர்களான நமது அபிமானிகள், இந்த மணிப்ரவாள ஸௌலியைப் பரிசயம் செய்து கொள்ள க்ருபை செய்ய வேண்டுமே தவிர, நம்மை அதை த்யஜிக்க ப்ரதீக்ஷிப்பது ந்யாய்யமன்று என்று நாம் ஸவிநயம் விஜ்ஞாபநம் செய்து கொள்ளத் துணிகின்றோம்.

இன்னுமொரு விஜ்ஞாபநம். ஏக கர்த்ருகமான பெருத்த க்ரந்தங்களை விட, தீபிகை போன்ற இம்மாதிரி பத்ரிகைகளுக்கு ஏற்ற மொன்று உண்டென்பது நமது அபிப்ராயம். பாஷா ஸௌலியும், புத்தியின் உம்மேஷங்களும், வஸ்து தத்வ நிர்ணயங்களும் ஒரே வ்யக்தியைச் சார்ந்திருக்குமிடத்தில், அவை ஏகரீதியாக ஸர்வத்ர காணப்படும்; பலபெயர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள பத்ரிகைகளிலோவென்றால், அவைகளே, அந்தந்தக் கர்த்தாவின் யோக்யதைக்கு அதுரூபமான ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்று அவ்வவ்விடங்களில் ஒவ்வொரு சோபையுடன் அதுபோக்தாக்களை ஆநந்திக்கு மன்றோ? அந்த ஆநந்தத்தை நமது வித்வான்கள் இந்தத் தீபிகையில் இதுவரையில் புஷ்கலமாகச் செய்தாரில்லை. அங்கங்கு தேஜோநிதியாக எழுந்தருளியிருக்கும் அதிகாரிகளெல்லாரும் இனியாவது தமது ஸூக்திகளால் இதைச்சுற்று கடாக்ஷித்தருளி, இதற்குள்ள வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்க க்ருபை செய்ய வேணு மென்பதுதான் நமது ப்ரார்த்தனை.

வாஸுதேவ டீஸஸ்.

1916-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாஸத்தில் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸதஸ்ஸின் சாயா படம் (Group Photo) விலைக்கு அகப்படும். காபி ஒன்றுக்கு ரூபாய் 2. படத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வலித்தாந்த ஸபை கார்யதாஸிகளுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:

பூமியின் பூர்வாவஸ்தை

லோகத்தின் ஆதிசரித்ரம் புராண ப்ரக்ரியையிலும், கிறிஸ்தவ மதக்ரந்தங்கள் காட்டுகின்ற ப்ரகாரத்திலும், தத்கால விமர்சிகளால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைக்கும், பூர்வ பார்லிகளுடைய அவஸ்தா க்ரந்த பாஷைக்கும், பூர்வ க்ரீக் ரோமன் பாஷைகளுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தங்களைப் பர்யாலோசித்து, பாஷா ஸோதகர்கள் ஒரு வழியாக லோக சரித்ரத்தை உளஹித் தார்கள். அந்த ஊஹங்களின் தத்வத்தை மறுக்கின்றவர்கள் தத்காலம் பலத்திருக்கின்றார்கள்.

பூமியின் மேல் பாகமாகப் பரிணமித்த களிமண் ஸிலா விசேஷங்கள் முதலான படிகளைப்பரிசோதிக்கின்றவர்கள் அந்த ஸிலை முதலான வற்றுக்குள் அகப்படுகின்ற ப்ராணிவர்க்கங்களின் சரீரஸேஷங்களைக் கொண்டு, ஆதிகல்ப மென்றும், ப்ரதமகல்ப மென்றும், த்வீதியகல்ப மென்றும், த்ருதியகல்ப மென்றும், சதுர்த்தகல்ப மென்றும், லோகத்தில் பூதஸத்பாவ காலங்களை விபாகிக்கின்றனர். ஒவ்வொரு கல்பமும் அநேக ஸஹஸ்ர அயுத லக்ஷ ஸம்வத்ஸரங்கள் அடங்கினது. மேற்படி கல்பங்களில் மூன்றாவது கல்பகாலத்தில் தான், பூமியில் மதுஷ்யனுடைய ஸத்பாவம் அது மிக்கப்படுகின்றது. மூன்றாவது கல்பத்தையே நாலு பிரிவுகளாய் வகுத்து, அதில் மூன்றாவது நாலாவது பிரிவுகளில் மதுஷ்யனுடைய ஸத்பாவம் ஊஹிக்கப்படுகின்றது. அந்தக் காலங்களிலும் அவன் பல ஜாதிகளாகப் பிரிந்து நின்றனென்றும், அதற்கும் முன்காலத்தில் அவனுடைய இருப்பைப்பற்றியாதொன்றும் தெரியவில்லை யென்றும் கொல்கின்றனர். டார்வின் என்பவருடைய யோசனையின்படி, மதுஷ்யன் சில ஜாதி வாக்ரங்களின் பரிணாமாயிருக்கவேண்டும். வாக்ர ரூபம் நர ரூபமாகப் பரிணமித்த ப்ரகாரத்தைக் காட்டும் படியான ஸாக்ஷ்யம் ஏற்படவில்லையாம். ஆதியிலேயே பேதித்து நின்ற பல நர ஜாதிகளும் பல வாக்ர ஜாதிகளினின்று உத்பந்நரானார் என்று சொல்லவும் ஸாக்ஷ்யம் ஏற்படவில்லையாம்.

எந்தத் தேசத்துக் கதைகளும் இதை யோசிக்க இடம் தரவில்லை ; ராமாயண கதை யொன்றுதான் அதற்கு விலக்கு.

இவ்வண்மை யோசிப்பவர்கள், லோகத்தில் மதுஷ்யன் இருப்பை, லக்ஷம், இரண்டு லக்ஷம், நாலேந்து லக்ஷம், இன்னும் பத்து லக்ஷம் வருஷம் வரையில் ஊகிக்கின்றார்கள் ; அதன்மேல் ஊகம் போகவில்லை.

முதலில், மதுஷ்யன், தனக்குத் தேவையான ஆயுத விசேஷங்களைக் கற்களைக் கூர்செய்து பண்ணிக்கொண்டான். பிறகு வெண்கலத்தில் பண்ணிக்கொண்டான். அதன்பிறகு இரும்பால் பண்ணிக்கொண்டான். இவ்வாயுதங்கள், மதுஷ்யனுடைய எலும்புகளுடன் பூமியினின்று வெட்டியெடுக்கப்படுகின்றன. தாழ்ந்த படிளில் கற்கருவிகளும் மற்றைய கருவிகள் க்ரமேண மேற்பட்ட படிகளிலும் அகப்படுகின்றனவாம்.

ஸிலாகருவிகள் செம்மையாக அமைந்த காலத்தைப் பின்னும், அவை ஸ்தூலமாகத் தென்படுங் காலத்தை முன்னுமாக அயிர்க்கின்றனர். இன்னும் முறட்டுக் கருவிகளும், மதுஷ்யசரீர அஸ்திகளும், தத்காலம் அற்றுப் போன சில பெரிய ம்ருகங்களின் சரீரபாகங்களும் சேர்ந்து அகப்படுகின்றனவாம். அக்காலம் பூமியின் தரைபாகங்களும் ஜலபாகங்களும் தத்காலம் போல் அமைந்திருக்கவில்லையாம். வெவ்வேறு தேசங்களின் ஸீதோஷ்ண ஸ்திதியும் அக்காலம் பேதித்திருந்ததாம். நவீன ஸிலாகருவிகள் ஏற்பட்ட காலம் முதல், பூமியின் தரை ஜல ப்ரதேசங்கள் தத்காலம் போலிருந்தன வென்றும், ஸீதோஷ்ண ஸ்திதியும் அப்படியே இருந்ததென்றும் சொல்வார்கள். இந்த ஸ்திதிகள் ப்ராயேண சதுர்த்த கல்பத்தின் அடையாளங்கள்.

நவீன ஸிலாகருவிகள் காலம் முதற்கொண்டு ஹிமபஃசாத் காலமென்பர். அதன்முன் ஹிமாவ்ருத காலமென்பர். ஹிமபஃசாத் காலத்தின் பிறகு தான் சரித்ரகாலம் ஆரம்பித்த தென்பார்கள். ஹிமாவ்ருத காலங்கள் இரண்டோ, மூன்றோ பலவோ உண்டென்றும், அவற்றின் மத்யகாலங்கள், ப்ராணிவர்க்கங்கள் ஸுகஜீவநம் பண்ணின காலங்களென்றும் சொல்வார்கள்.

தத்காலம் பரதகண்டமென்றும், ஆசியாகண்டமென்றும், சொல்லப்பட்ட ப்ரதேசங்கள் முன்னே இல்லை யென்றும், அதே ஸ்தலங்களில் ஸுகமான ஸீதோஷ்ண காலங்களுடன் கூடின பல

திவுகள் இருந்தன வென்றும் அவ்விடங்களில், மதுஷ்யர்கள் இருந்தாராகில், ஸுகமாக வாஸம் செய்துள ரென்றும் சொல்வாருளர். அப்போது ஹிமாசல பர்வதமே இருந்திலதாம். அப்போது ஒரு கண்டம் போன்றிருந்த ப்ரதேசம் அமெரிக்கா ஐரோப்பா கண்டங்களின் வடபாகங்களாம். அங்கும் சீதோஷ்ண காலங்கள் ஸுகாவஹமா யிருந்தனவாம். சிலர், தத்காலம் ஆஸ்த்ரேலியாவாயும், பெரிய தீவுகளாயும் இருக்கும் ப்ரதேசங்கள் சேர்ந்து, தென் ஆப்ரிகா அமெரிக்கா வரையில் ஒரேகண்டமா யிருந்ததாகவும் சொல்வர்.

பல வகையாக அதுமிக்கப்பட்டும், ஒருவகையாகவும் நிர்ணயிக்கக் கூடாத ஹேதுக்களால், பூமியின் உத்தர பாகங்களில் பனிக்கட்டிகள் மிகவும் உறைந்து போய் மலை ப்ரதேசங்கள் சூர்ணீக்ருதமாகி, பூப்ரதேசங்களில் நிம்னோந்த ஸ்தலங்கள் மாறுத லடைந்து, மதுஷ்ய வாஸத்துக்கும் இதர ப்ராணிகளுடைய வாஸத்துக்கும் அநர்ஹமாய்ப் போய் விட்டன வென்று சொல்வார். இங்கிலாந்து, ப்ரான்ஸ், ஜர்மனி ருஷியா முதலான தேசங்கள் அப்போது 1000, 2000 அடிகள் உயர்ந்த பனிக்கட்டிகளால் மூடப்பட்டுப் போயினவாம். இவ்வண்ணம் குறைந்த பக்தம் இரண்டு தரம் நேரிட்டு, ஒவ்வொரு தரமும் பஹு-ஸஹஸ்ர ஸம்வத்ஸரங்கள் மேற்படி பூ ப்ரதேசங்கள் அந்நிலையில் நின்றனவாம். மத்யகாலமும் பஹு-அயுத ஸம்வத்ஸர அளவு விஸ்தரித்து அந்நாடுகள், ஸுகவாஸ யோக்யமாக விருந்தனவாம்.

மேலே விவரித்த விஷயங்களை அதுமிக்கக் கூடிய ஸ்திதியில் பூமியில் மேலிட்ட பாகத்தின் அந்தஸ்துகள் படிப்படியாக உயர்கின்றனவாம். அவற்றை வெட்டி சோதிக்குமளவில், பனிக்கட்டிகளுடன், சூக்ணீக்ருதமான ப்ருத்வி ப்ரதேசங்களின் ரேணுக்கள் ஒன்றாகிக், களிமண் ரூபமான அந்தஸ்து பகு ஆழமாகக் காணப்படுகின்றதாம். இன்னும் அங்கங்கே மதுஷ்யனுடைய சரீராவயவங்களுடன் இதர ப்ராணி வர்க்கங்களுடைய சரீர சேஷங்களும் காணப்படுகின்றனவாம். பனிக்கட்டி உறைந்த ஒரு காலம் (Glacial period) மேல் குறித்த வண்ணம் ஊகிக்கப்படுகின்றது இதன் கீழ் ஸுக வாஸார்ஹமான காலவிசேஷத்தை ஒரு அந்தஸ்து காட்டுகிறதாம். அங்கே வருஷ விசேஷங்கள் இருந்து அவற்றின் அழிந்துபோன அவஸ்தை தென்படுகின்றதாம்.

அதன்கீழ் பனிக்கட்டி உறைந்த மற்றொரு ப்ரதேசம் தெரிகின்றதாம். பனிக்கட்டிகள் உறைந்த காலங்களின் மத்யகாலத்தை (Inter glacial period) என்றும், பனிக்கட்டி பஃசாத்காலத்தை (Post glacial or recent period) என்றும் சொல்வார். பிறகு சரித்ரகாலம் பிறந்தது. செம்மைபான சிலாகருவிகள், வெண்கல இரும்பு கருவிகள், பனிக்கட்டி பஃசாத் காலங்களில் காணப்படுகின்றனவாம். இப்படிப்பட்ட காலவரிசைகள் ஸர்வ தேசங்களிலும் ஸமமாக ஏற்படவில்லை.

இவை யாவும் ப்ராயேண ஐரோப்பா அமெரிக்கா கண்டங்களில் கண்டறிந்த விசேஷங்கள். இப்படிப்பட்ட சோதனைகள் நம்முடைய தேசத்தில் இன்னும் செய்யப்படவில்லை.

சரித்ரகாலத்தினுடைய ஆரம்பம் எல்லாத் தேசத்திலும் ஒருமிக்கவில்லை. ஈஜிப்ட், சாஸ்டியா முதலான தேசங்களில் சென்ற 10000 வருடங்களுக்கு மேற்பட்டுச் சரித்ரகாலத்தின் வருத்தியைப் பாஃசாத்ய விமர்சிகள் ஒப்புக்கொள்கின்றார்கள். இவ்வளவு காலமும் அந்நாடுகள் நாகரீகம் எனப்பட்ட மேன்மையைப் பொருந்தி நின்றனவாம். அதற்கு முன்பட்டு, அவ்விடங்களிலும் சிலாகருவி காலமெனப்பட்டது உண்டாம். ஆனால், அத்தேசங்கள் என்றும் பனிக்கட்டிகளால் மூடப்படவில்லை போலும்.

சீன தேசத்தினுடைய சரித்ரமும் நாகரீகமும் 5000 வருஷங்கட்கு மேற்பட்டுத் தெரிவதாய்ப் பாஃசாத்ய விமர்சிகள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை 4200 வருஷங்கட்கு முன்பட்டு ஸூஸா எனும் ராஜதானியுடன் கூடிய அன்ஷான் எனும் ஈலாம் தேசமானது, தக்காலம் பெர்ஷியா மெஸபொடேமியா வெளப்பட்ட நாடுகளில் பரவி, நாகரீகம் பொருந்தி நின்றதாம். பினீஷியருடைய சரித்ரமும் நாகரீகமும் 3570 வருடங்கட்கு முன்பட்டதாகப் புலப்படுகின்றதாம். 5700, 6000 வருடங்கட்கு முன்பு ஹிட்டைட் என்னும் ஜாதியார் தம்முடைய பூர்விக தேசங்களான உத்தர நாடுகளினின்று கிளம்பித் தக்காலம் லிரியா எனப்பட்ட தேசத்தில் குடிக்கொண்டு, யூப்ரேடிஸ் நதி ப்ரதேசங்களை ஆண்டார்களென்று தெரிகிறது. 3600 வருடங்கள் முதல் 2600 வருடங்கள் வரையில் அவர்களுடைய ராஜ்யம் பலப்பட்டிருந்ததாம். அந்த ஹிட்டைட் எனும் ஜாதியார், இந்த்ரன், வருணன், மித்ரன், நாஸ்தயர் எனும் அஃவிசி தேவதைகள் முதலான ஆர்ய தேவதைகளை

உபாவித்ததாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அதற்கு மூலமான பரிவாரஸம் 3200 வருஷங்கட்கு முன்பட்ட தென்று சொல்வார்கள். 3200 வருஷங்கட்கு முன்பட்டே தத்தாலம் ஏஷியா மைனர் எனப்பட்ட ப்ரதேசத்தில் நாகரீகமுள்ள இதர ராஜாங்கங்களும், ஜநங்களும் இருந்ததாய்த் தெரிகிறது.

மேல் விவரித்த ப்ரகாரம் விசேஷ நாகரீகத்துடன் ராஜ்யமாண்ட பல ஜாதி ஜநங்களும், அவர்களுடைய மதங்களும் நாமமாத்ர ஸேஷமாய்ப் போயின. அவர்களுடைய முடிவு காலங்களில் அவர்களுடன் கிஞ்சித் ஸம்பந்தமடைந்த யூத ஜாதியாரும், 1800 வருஷங்களுக்கு முன்பாக ஸ்வதேச வாஸத்தை இழந்தார்கள். பாஸ்சாத்யவிமர்சிகள் பைபிளின் பூர்வபாக கதைகளைச் சரித்ரமாக அங்கீகரிக்கவில்லை. அதனுடைய ஸ்ருஷ்டிகதை, ஆதம்கதை, நோவாகதை, ப்ரளயகதை, மோஸஸ்கதை, இவையாவும் மித்யை யென்பார்கள். யூதர் சரித்ரத்தில் ருஜுப்படுத்தக்கூடிய பாகம் இராஜாங்க காலமுதல் ஆரம்பிக்கின்றதென்றும், டேவிட் ஸாலமன் இவர்கட்கு முன்பட்ட யாவும் மித்யை யென்பதும் த்ருடமாகத் தீர்மானிக்கத்தக்க விஷயம். ஸமுதாயமாக யோசித்தால், ஹீப்ரு ஜாதியார் ஸேமிடிக் வகுப்பில் சேர்ந்தவ ரென்றும், அவர்கள் முதலில் சாஸ்தியாவை விட்டுப் பாலஸ்தைன் தேசத்தில் குடியகொண்டா ரென்றும், ஒருவேளை அங்குமின்று அவர்கள் ஈஜிப்டிக்குப் போயிருக்கலா மென்றும், எக்ஸ்டஸ் கதையை ஒப்புக்கொண்டால், அவர்கள் ஈஜிப்டில் சிலகாலம் இருந்தா ரென்றும், அங்கே, தேசத்தை ஆக்ரமித்த ஹிக்ஸாஸ் எனும் ஜாதியாரைத் துரத்திவிட்ட ஸ்வதேச ராஜாக்களால் அவர்கள் ஹிம்லிக் கப்பட்டுக் கலகம் செய்து, மெனப்தா ராஜாவின் காலத்தில் ஈஜிப்டைத் துறந்தா ரென்றும், பிறகு சிலகாலம் பாலஸ்தைன் நாட்டினருகே அவர்கள் முறடராய், நாகரீகமற்றும், நிலையற்றும் ஸஞ்சரித்தா ரென்றும், பிறகு நிலையாக அவ்விடம் குடியிருந்த ஜனங்களின் மீது பாய்ந்து அவர்களை ஜெயித்தா ரென்றும், அதன் பிறகு 200, 300 வருடங்கள் வரையில், அவர்கள் இடைவிடாமல் ஒருவரோ டொருவர் சண்டை செய்து கொண்டும், சுற்று ப்ரதேச ஜநங்களுடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டும், சண்டையின் ஜயாபஜயங்களை அநுஸரித்துப் பரர்களைக் கொன்று கொண்டும், பரரால் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டும், தங்களுடைய முறட்டுக் கட்டையை யும், க்ரௌர்ய க்ருத்யங்களையும் விடாமல் இருந்தார்களென்றும்,

படிப்படியாக அவர்கள் நாகரீகத்தில் உயர்ந்து, தங்களை ஒரு ஜாதியாராக நினைத்து, முதலில் குருமார்களாலும், பின்னர் ராஜாக்களாலும் ஸம்ரக்ஷிக்கப்பட்டு, ஒரு நிலையை அடைந்தன ரென்றும், ஸாமுயல் லேயிங்க் என்பவர் அபிப்ராயப்படுகின்றார். ஆதலால் அவர் பைபிளில் சரித்ரபாகம் அத்யந்தம் ஆகுதிகம் என்று தீர்மானிக்கின்றார். கிறிஸ்து காலமுன் எட்டாவது ஒன்பதாவது நூற்றாண்டுக்கு முன்பாக எழுதப்பட்ட பாகம் பைபிளில் இல்லையென்றும், பைபிளின் பூர்வ பாகத்தில் பெரும்பான்மை மூன்றாவது நூற்றாண்டில் உண்டான தென்றும் யோசிக்கின்றார்.

இவ்வித யோசனைகளால், தத்கால விமர்சிகள் பூமியின் பூர்வ சரித்ரத்தை நம்முடைய புராண ப்ரக்ரியைகளில் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்பதைக் காட்டினோம். நமக்குத் தருஷ்டி கோசரங்களான நக்ஷத்ரங்கள் ஸங்க்யைக்கு எட்டவில்லை. அத்ருஷ்டி கோசரங்களான பகு நக்ஷத்ரங்கள் நச்சுக்குழாய்க் ளெனப்பட்ட கண்ணாடி விசேஷங்களால் பார்க்கப்படுகின்றன. எவ்வித கண்ணாடிக்கும் அகப்படாத நக்ஷத்ரங்களுடைய இருப்பு அதுமானத்தால் விரித்திக்கின்றது. ஒவ்வொரு நக்ஷத்ரமும் ஸ்வரூப குணங்களால் நம் ஸூர்யனை ஒத்ததென்றும், அவற்றுள் ப்ராயேண யாவும் ஸூர்யனைக் காட்டிலும் விஸ்தரித்தவை யென்றும் ககோள ஸாஸ்த்ராஜ்ஞர் கண்டு பிடித்திருக்கின்றனர்.

ஸூர்ய னென்றாலும், நக்ஷத்ர மென்றாலும்; அநேக க்ரஹங்கள் மத்தியில், அவற்றிற்கு ஆதார பூதமாக நிற்கும் கோள விசேஷங்கள். நம் ஸூர்யனைச் சுற்றிக் கொண்டு, புதன், சக்ரன், பூமி, அங்காரகன், குரு, சனி, வருணன், நெப்தூன், முதலான க்ரஹங்களும், பல சிறிய க்ரஹங்களும், ஸஞ்சரிக்கின்றன. பூமிபைச் சுற்றிவரும் உபக்ரஹம் சந்த்ரன். குரு சனி முதலான பெரிய க்ரஹங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் சந்த்ரன் போன்ற பல உபக்ரஹங்கள் உண்டு. ஸூர்யனை ஸமீபித்த க்ரஹம் புதன். அது ஸூர்யனுக்கு மூன்றரை கோடி மைல் தூரத்தில் நின்று ஸூர்யனைப் ப்ரதக்ஷணம் செய்கின்றது. பூமிக்கும் ஸூர்யனுக்கும் ஒன்பதரை கோடி மைல் தூரம். நெப்தூன் க்ரஹம் ஸூர்யனுக்கு மூன்னுறு கோடி மைல் தூரத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றது. ஆதலால், ஸூர்யனைச் சுற்றி மூன்னுறு நானுறு கோடி மைல் தூரம் வரையில் ஸூர்யனுடைய ஆகர்ஷண சக்தி பரவுகின்றது.

பூமியைக் காட்டிலும் சனி எண்ணுறு மடங்கும், குரு ஆயிரம் மடங்கும் ப்ரமாணத்தால் அதிகரித்த க்ரஹங்கள் என்பர்.

பூமியைக் காட்டிலும் ஸூர்யன் பதினாலு லக்ஷம் மடங்கு பெருத்ததாகக் சொல்வர். ஸூர்யன் அதிகாரம் செல்லும் வரையில் ஸூர்ய மண்டல மென்று வைத்துக் கொண்டால், ஸூர்யனுக்கு மிகவும் நெருங்கி நிற்கும் நக்ஷத்ர மண்டலத்துக்கும் ஸூர்ய மண்டலத்துக்கும் தூரம் கணக்கில் வரமாட்டாது. ஒரு மணிக்குள் மூவாயிரத்து அறுநூறு க்ஷணங்கள் உண்டென்பார்கள். ஒரு க்ஷணத்துக்குள் இரண்டு லக்ஷம் மைல் கடக்கும் யாநமொன்றிருந்தால், ஸூர்யனிடமிருந்து, அதற்கு அதி ஸமீபித்த நக்ஷத்ரத்துக்குப் போக இரண்டே கால் வருஷங்கள் பிடிக்கு மென்பார்கள் ககோள ஸாஸ்த்ர மறிந்தவர். இவ்வண்ணம் வர்ஷ ஸஹஸ்ரம் ஸஞ்சரித்தாலும் எட்டக்கூடாத நக்ஷத்ரங்களும் உண்டென்பார்கள் ஒவ்வொரு நக்ஷத்ரங்களையும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் க்ரஹங்கள் பலவுண்டென்று, அதுமிக்கின்றார்கள்.

ஸூர்யனைச் சுற்றி வரும் க்ரஹங்களுக்குள் நம்மைப் போன்ற ப்ராணி விசேஷங்கள் வலிக்கத்தக்க க்ரஹம் குஜனென்றே யென்று கண்டுபிடித்திருக்கின்றார்கள். ஸூர்யனுடைய ஸாமீப்யத்தால் புதனும் சுக்ரனும் நம்மைப் போன்ற ப்ராணிகளுக்கு வாஸயோக்யங்க ளன்றென்றும், குரு சனி முதலான க்ரஹங்கள், தூரத்தில் ஸஞ்சரித்தாலும் ப்ராணிகளுடைய வாஸயோக்யமான பரிணாமங்களை இன்னும் பொருந்தவில்லை யென்றும் சொல்வார்கள். ப்ராணிகள் வாஸயோக்யமான க்ரஹங்கள் இதர நக்ஷத்ரங்களைப் ப்ரதக்ஷணம் செய்யக்கூடும். நம்மையொத்த ப்ராணிகட்கு வாஸயோக்ய மில்லாத க்ரஹங்களில், மஹாபூதங்களுடைய ஸங்காதங்கள் வேறு விதமாக அமைந்து, அவ்வண்ணம் உண்டான சரீராதிகளை யுடைய ப்ராணி விசேஷங்கள் வலிக்கக்கூடும்.

நக்ஷத்ரங்களும், க்ரஹங்களும், உபக்ரஹங்களும் ஸங்க்யாதீதமாக நிறைந்து ஸஞ்சரிக்கின்ற தேசவிசேஷத்தைப் ப்ரபஞ்சமேன்பார்கள். இந்தப் ப்ரபஞ்சம் முதலில் உண்டான காலம் அதுமான கோசரமன்று. அது முடிவு பெறுங் காலமும் புத்திக் கெட்டாததே. அதற்கு எத்திசையிலாவது எல்லையிட ஸாத்யமே இல்லை. அதற்கு எல்லை யுண்டாடாது, அவ்வெல்லைக்கு அப்புறமும் தேசமிருக்கவேண்டும். அத்தேசத்துக்கும் அப்புறமும் தேசம் பரவும். நமது புத்தியானது, முடிவுள்ள தேசத்துக்குள்ளும் முடிவுள்ள காலத்துக்குள்ளும் தான் ஸஞ்சரிக்கக் கூடியது. ஆதலால், எல்லையற்ற தேசத்தையும், எல்லையற்ற காலத்தையும், எல்லையற்ற ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களையும் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்து நிற்கும் ஸர்வேஸ்வரான நாராயணனை யார்தான் அறியக்கூடும்?

பூத்ராதிபர்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீமத ஐக்கீ நயலிஹவநஸுஹணை நம: -

சுவஸையிதவா நிஜம் யயா
உயி நிதூம் ஹவீயதாம் ஹயம் |
கூவயெவ உநநுஹொமூதாம்
ஹவநு ! ஹகீஷி பூயஜ்ஜெ ||

54.

54. கீழ் இரண்டு ஸ்லோகங்களால், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், தித்யமாயும் நிருபாதிகமாயும் அந்நயார்ஹமாயு முள்ள தம்முடைய தான ஸேஷத்வத்தின் அநுஸந்தானத்தை வெளியிட்டார். இந்த ஸ்லோகம் முதற்கொண்டு நாலு ஸ்லோகங்களினால் தம்முடைய இஷ்ட ப்ராப்தியையும் அசிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் ப்ரார்த்திக்கிறார். அதில், பகவானே அடைவதில் த்வரையை ஜிப்பிக்கக் கூடியவும் 'பகவானே போக்யவஸ்து' என்னும் ஜ்ஞானத்திற்கு அநுகுணமுமான பரம பக்திதான் தமக்கு முக்யமாக அபேக்ஷிதமென்பது முதல் ப்ரார்த்தனை.

“ஐரோமியி நிதிரா ஹவீயதா யயா சுவஸொயித வாந, ஹவம் ஹெஹவந! (கூடுவ) ஸ்யம் கரூயயா சும நுஹொயுதா ஹகூடுவி ரெ ஸூயஹ” [என் பக்கலிலே நியதமாயுள்ள உண்ணைப்பற்றிய இந்த ஸேஷத்வத்தை எனக்கு உணர்த்தினாப்போல, நீயே அந்த க்ருபையாலேயே, ஹே பகவன்! அநந்ய போக்யதையான பரம பக்தியையும் எனக்குத் தந்தருளவேணும்.]”

ஐஊம் - இந்த. 'இப்பொழுது என்னால் இனிமையுடன் அது பவிக்கும்படியான' என்பது தாத்பர்யம். 'நாம் பகவானுக்கு நிருபாதிக ஸேஷபூதர்கள்' என்னும் ஜ்ஞாநம் த்ருடமாக அதுபவத்திற்கு வந்தால், அந்த அதுபவத்தில் அத்ருஷ்ட பூர்வமான ஒரு அப்புதத்வமும் ருசியும் தோன்றும். அந்த இனிமையைத் தான் இந்த 'ஐஊம்' என்னும் பதம் த்யோதிப்பிக்கின்றது.

உயி நிதூம் ஸவஜீயதாம் - என் பக்கவிலே நியதமாக இருக்கும் உன்னைப்பற்றிய ஸேஷத்வத்தை. 'பகவானுக்கு நாம் ஸேஷபூதர்கள்; அந்த ஸேஷத்வம் அநாதியாயுள்ளது, ஒருபொழுதும் விலக்கக் கூடாதது' என்னும் ஜ்ஞாநத்தை - என்று அர்த்தம். 'ஸவஜீயதா' என்பதற்கு 'உம்முடையதா யிருக்கும் தன்மை' என்று பொருள். அதாவது - 'நான் மற்றொருவனுடைய சொத்து அல்லேன்; உன்னுடைய சொத்தே' என்று தாத்பர்யம். அப்படி பகவானுக்கே ஸேஷமாக இருப்பதே நம் முடைய ஸ்வரூபம் என்பதும் குறிப்பு.

யயா சுவஸ்யாயிதவாநு - எப்படி அறிவிக்கப் பட்டேனோ. அதாவது - 'நீயே, அத்யந்தம் அநபிஜ்ஞனாயிருந்த என்மீது க்ருபை கூர்ந்து அந்த ஜ்ஞாநத்தை உணர்த்தினாய்' என்று கருத்து.

வனவம் ஸுயம் சுரவயா - அப்படியே நீயே அந்த க்ருபையுடனே. 'நீ கொடுத்தே அந்த ஜ்ஞாநத்தை நான் பெற்றேன்; அதுவும் உன்னுடைய க்ருபையாலே எனக்குக் கிடைத்ததே தவிர வேறு என்னுடைய ஸக்திபாலாவது போக்யதையாலாவது இல்லை; அது போலவே எனக்கு பக்தியையும் தந்தருள வேணும்' என்பது தாத்பர்யம்.

சுமநுஹொமூதாம் - சுமநுஹொமூம் யஸுஸஃ சுநுஹொமூஃ--யாதொருவனுக்கு பகவானைத் தவிர்த்து வேறு வஸ்து போக்யமாகின்றதோ அவன் அந்யபோக்யன். அவனல்லாதவன் அந்ய போக்யன். அப்படிப்பட்டவனுடைய தன்மை அந்யபோக்யதை. அதாவது - பகவானொழிய மற்றை எந்த வஸ்துவும் போக்யமாக புத்தியில் தோன்றாதவளவு ப்ரக்ருஷ்டமாயுள்ள ப்ரீதியே

இவ்விடத்தில் அந்நிய போக்யதையான பக்தி என்று குறிப்பிடப் படுகிறது. 'வளவம்' என்பதற்கு பதிலாக, 'வளகஜநநு ஹோ மூகா' என்று ஒரு பாடம் உண்டு. அப்பொழுது 'வளகஜ நநு' என்பதை ஸபஸ்த பதமாக எடுத்துக்கொள்வதைத் தவிர அர்த்தபேத மொன்றுமில்லை. ஆனால், பூர்வ வாக்யத்திலுள்ள 'யயா' என்னும் பதத்திற்குப் ப்ரதிநிர்தேஸமில்லை பென்று ஒரு தோஷம்மட்டில் ஸம்பவிக்கும்.

ஹதிஃவி ஹே ஹவநு! லே ஹயஜ - அப்படிப்பட்ட பக்தியையும், ஹே பகவன், எனக்குத் தந்தருள வேணும். 'பகவான்' என்பதற்கு ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதிகளால் பூர்ணன் என்று பொருள். 'ஒன்றை ஒருத்தனுக்குக் கொடுப்பேமென்றால், ஒரு தடையில் லரத ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதிகளால் பூர்ண னென்கை' என்பது ஸ்ரீ பிள்ளையின் ஸமீக்தி. அதாவது - 'இந்தப் பக்தியைக் கொடுப்பதற்கும் ஸீயே தகுந்த அதிகாரி' என்பதை இந்த ஸம்புத்தி குறிக்கின்றது என்பது கருத்து.

'பகவான், எவ்வித ஹேதுவுமின்றிக்கே, கேவலம் தனது க்ருபையைக் கொண்டே ப்ரக்ருஷ்டமான இந்த ஜ்ஞாநத்தையும் பக்தியையும் ஸ்ரீ ஜ்ஞாவந்தாருக்குக் கொடுத்தானோ? அப்படிக் கொடுத்தால், கொடுப்பது நிர்ஹேதுகமாக இருக்கிறபடியால், நமக்கும் ஏன் அவைகளைக் கொடுக்கக் கூடாது?' என்று ஒரு ஸங்கை ஜிதிக்கக்கூடும். உண்மையாகவே பகவானால் கொடுக்கப் படும் ஜ்ஞாந பக்த்யாதிகளுக்கு அதுருபமான அர்ஹதை நம்மிடத்தில் அஸம்பாவ்யமே. ஆனால், ஏதோ ஒரு ஸக்ருத விஸேஷத்தை வ்யாஜமாகக் கைப்பற்றி, அதனைத் தனது க்ருபையால் பெரியதாகப் பாவித்து அது வழியாகவே நம்மை ஈஸ்வான் அது ச்ரஹிக்கிறான் என்று நாம் அறிய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஈஸ்வரனிடத்தில் வைஷ்ணவ நைரக்ருண்பங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸாஸ்த்ரமும் அப்படியே சொல்லுகிறதென்று பெரியோர்கள் நிரவஹித்திருக்கிறார்கள்.

'பரமகார்த்திகள் பகவானிடத்தில் ஒன்றையும் யாசிக்கக் கூடாது, என்று திஷெதமிருக்கையில், ஸ்ரீ ஜ்ஞாவந்தார், எப்படி

இந்த யாசித்தலைச் செய்கிறார்? என்றும் ஒருசங்கை ஜதிக்க
லாம். பலாபி ஸந்தியின்றிக்கே நாம் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டு
மென்று

“காயபூரிதேவ யதஜே நியதம் க்ரியதெஃ ஜபுத |

ஸம்ஸம் துக்ஷா மயம்மெவ வ த்யாஸாதிதேஃ ||”

ஸ்ரீ பகவத் கீதையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்ஹிதை
களிலும்,

“நிராஸீ கஜேஸ்யமகூ ஸாக்ஷதம் வரபுகஸ்யம்”

[பலத்தை உத்தேசரிக்காமலே எவனொருவன் பகவத்தைங்கர்
யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறானோ, அவனே ஸாத்வதன்] என்று சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதமாக ஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுமையில்க்,
ஸ்ரீ ஆளவந்தார், எப்படி ஸாஸ்த்ர விருத்தமாக “ஜ்ஞாநம் ப்ரய
ஹ். ஹதிஃ ப்ரயஹ், ஹாஸ்வதகடாக்ஷம் ப்ரயஹ்” என்று பலங்
களை யாசித்தார்? என்னும் சங்கை உபபந்தமே. ஆனால், இந்த
நிலேஷத் வாக்பங்களுக்கெல்லாம் ‘அஹித பலங்களை யாசிப்பது
நிலித்தம்’ என்பது தாத்பர்யமென்றும், பகவானுடைய பாதார
விந்த ஸம்பத்தமான ஜ்ஞாநம் பக்தி பாகவதகடாக்ஷம் முதலிய
வற்றின் யாசனையை நிலேஷதிப்பதில் தாத்பர்யமில்லை யென்றும்
பெரியோர்கள் நிர்வாஹம் செய்திருக்கிறார்கள். ‘அந்நம், பானம்,
நநம், வஸ்த்ரம், ஆயுஸ், ஆரோக்யம், ஸ்வர்க்கம் முதலிய லௌகிக
பலங்கள் அஹிதங்கள்; தத்வஜ்ஞாநம், பக்தி, பாகவதகடாக்ஷம்
முதலிய ஆமுஷ்மிக பலங்கள் ஹிதங்கள்’ என்று விபாகம்.

“கஸம் வாமம் யநம் வஸு ராயநாரொமரோ ரோஹம் |

சுவஹி நயாவெத வகுஜகம் வாரமஷோதேஃ ||”

“ததூஷ ஹிஜ்ஞாநாஹாம் மயஜேந தூஷ வந |

நயாவெது ணதொலிஷ்யம்யாவநா ஸஸு கியு-வம் ||”

இத்யாதியான ஸாஸ்த்ர வாக்யம் ப்ரமாணம்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

ப்ராஹ்மண பஞ்சம ஸம்வாதம்.

தர்மாலயம் என்னும் நகரத்தில் தத்வதர்ஸி என்னும் ஒரு ப்ராஹ்மணன் ஒருநாள் காலையில் நகரத்துக்கு வெளியிலிருக்கும் ஓர் தடாகத்திற்குப் போய், தன் நித்யகர்மாதுஷ்டாபத்தை முடித்துக்கொண்டு திரும்பிவருகையில், தெய்வப்ரியன் என்னுமோர் பஞ்சமன் அவ்வந்தணன் அருகில்வந்து தண்டனிட்டு, 'ஓ அந்தணரே! எனக்கு இன்று நல்லபொழுது விடிந்தது; அதனால் தங்களைத் தர்ஸித்தேன்; என் மனஸ்ஸில் கொஞ்சம் நாளாகச் சில ஸந்தேஹங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன; அவற்றைத் தாங்கள் நீக்கி என்னை நற்கதிக்கு ஆளாக்கவேண்டும்' என்று வணக்கத்துடன் கேட்டுக்கொண்டான்.

அவ்வந்தணன், தனக்கு அநேக வைதிக லௌகிக கார்யங்களிருப்பினும், அப்பஞ்சமனுடைய நற்குணத்தினாலும் அவனுடைய தெய்வ பக்தி பூர்ணமான வசநங்களினாலும் அதற்கு உடன்பட்டு, 'ஓ பஞ்சமனே! என்னுடைய வைதிக கார்யங்களுக்கு விரோதம் நேரிடாமல் முக்யமான ஸம்ஸயங்களைச் சீக்ரம் கேள்; தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன்' என்று சொல்ல, தெய்வப்ரியன், 'நான் வெகுநாளாக இந்நகரத்துக்கு ஸமீபத்தில் ஓர் தெருவில் இருக்கிறேன்; அத்தெருவில் இருப்பவர்களுக்குத் தலைவகை அவர்களால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். இரண்டு தினங்களுக்கு முன் அத்தெருவில் ஒருவர் அதிக நாகரிக வேஷத்தோடு வந்து எங்களைக் கூப்பிட்டு, 'உங்களை ப்ராஹ்மணராக ஆக்கிவிடுகிறேன்; இன்று முதல் நீங்கள் ப்ராஹ்மணனைக் கண்டால் வணங்

கவும் ஒதுங்கவும் கூடாது; அந்யாயமாக இக்காலத்திய ப்ராஹ்மணர் உங்களைக் கெடுத்துவிட்டார்கள்; ஆண் பெண் தவிர வேறு ஸ்திரமான ஜாதியில்லை; மற்ற ஜாதி யெல்லாம் எல்லாருக்கும் உண்டாகலாம்; நல்ல ஆசாரத்தையும் படிப்பையும் குணங்களையும் நீங்கள் அடைந்தால் நீங்களே ப்ராஹ்மணர்; நீங்கள் இப்படி அவர்களுக்கு அடிமை செய்வதற்கும், அவர்கள் மேலான ஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டதற்கும் காரணம் ப்ராஹ்மணர்களே' என்று பலவாறாக வெகு ஆர்ச்சர்யமாகப் பல விஷயங்களைப் போதித்து, 'த்ராவிடன்' என்னும் ஒரு பத்ரிகையை ஒவ்வொருவருக்கும் இனாமாகக் கையில் கொடுத்துப் 'படியுங்கள்; இன்னமும் தினந்தோறும் ஒரு பத்ரிகை அனுப்பிவைக்கிறேன்' என்று சொல்லிப்போனார். அன்றுமுதல் எங்கள் தெருவில் பெரிய சச்சரவு உண்டாகி இரண்டு கஷிபாக ஜனங்கள் பிரிந்து விட்டனர். அதில் ஒரு கஷிப்காரர், 'இதுவரையில் நம் முன்னோர்கள் நடந்தபடி, நாம் மற்றவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்துதான் நடக்க வேண்டும்; அப்படிச் செய்யாவிட்டால் நாம் நரகத்துக்கு ஆளாவது நிச்சயம்; நாம் ஸர்வரனுக்குப் பயந்து நடக்காவிட்டால், மரங்களாயும் விலங்குகளாயும் புல் பூண்டிகளாயும் பிறந்து கஷ்டப்படுவோம்; ஆகையினால் நாம் நம்பாடுவான் திருவள்ளுவர் முதலான மஹா ஜ்ஞானிகள் நடந்தவழியே நடந்து நல்ல கதியை அடைவோம் என்கிறார்கள்'.

‘மற்றவர்களோ அதிக நாகரிகம் பூண்டு அவரவர் மனம்கொண்டபடி யெல்லாம் சொல்கின்றனர். நான் அதற்கு உடன்படாமல், முன்னோர்களை அதுஸரித்து நடக்கிறவனாலும், எனக்கு அவர்கள் சொல்வதில் சில ஸந்தேஹங்கள் உண்டாகின்றன. அவை தீரும்படி தாங்கள் க்ருபைகூர்ந்து உரைத்தால், நான் ஸம்ஸயமற்று என் ஆத்மா நரகம் போகாதபடி காப்பாற்றின புண்யம் தங்களுக்கு உண்டாவதோடு, என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் நல்வழிக்கு வரும்படி செய்வது ஸ-லபமாகும்’ என்று மறுபடியும் தண்டனிட்டிக் கேட்டுக்கொண்டான்.

அவ்வந்தணன், 'இதென்ன கலியின் கொடுமை!' என்று நடுங்கி, பிறகு அப்பஞ்சமனுடைய வணக்கம் ப்ரார்த்தனை இவைகளுக்கு இணங்கிக் 'கேள்' என்று சொல்ல, தெய்வப்ரியன் கேட்கத் தொடங்கும்போது, 'ஐயா! அவர் எங்கள் தெருவில் உபதேசித்த விஷயங்களில் முக்யமானவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்; உத்தரம் அளிக்கவேண்டும்' என்றான்.

தெய்வப்ரியன் :—ஹிந்துக்கள் என்றால் யாருக்குப் பெயர்?

தத்வதர்ஸி :—இந்தியா தேசத்தில் (புதிதாக வந்தவர்கள் அல்லாத) அநாதியாக இருந்தவர்களை இந்துக்கள் என்கிறார்கள் சிலர்; நம் அநாதியான வேதம் ஸம்ருதி புராணங்களை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டு அதன்படி நடக்கிறவர்கள் இந்துக்கள் என்கிறார்கள் சிலர்; இது ஸாஸ்த்ர விஷயமல்ல; இது எப்படி யிருந்தால் என்ன?

தேய்வ :—தாங்கள் சொன்ன இரண்டு விதத்திலும் நாங்கள் இந்துக்கள் தானே?

தத்வ :—ஆம்; அதற்கு என்ன ஸந்தேஹம்?

தேய்வ :—இப்போது கவர்ன்மெண்டாரிடம் ஸ்வயராஜ்யம் கேட்பவர்கள் ப்ராஹ்மணர்கள்தாமென்றும், அது கிடைத்தாலும் அவர்களுக்குத்தான் அந்த ஆட்சி யென்றும் சில பேபரில் இருக்கிறதே?

தத்வ :—அது சுத்த பிசகு; எல்லா இந்துக்களும் தான் கேட்கிறார்கள்; ஆங்கிலேயர் இராஜ்யம் கொடுத்தாலும், எல்லா இந்துக்களும் சேர்ந்துதான் ஆள்வதாகக் கேள்வி; இந்துக்களுள் பக்ஷபாதம் கிடையாது; இதுதான் வாஸ்தவம்.

தேய்வ :—ப்ராஹ்மண்யம் குணத்தினால் வந்துவிடு மென்றும், ஜம்மத்தினால் இல்லை யென்றும் சொல்லுகிறார்களே, அது அப்படியா?

தத்வ :—ப்ராஹ்மண்யம் மாத்ரமேயல்ல; ப்ராஹ்மணன், கூத்திரியன், வைஸ்யன், சூத்ரன் என்கிற 4 - ஜாதியும் பிறப்பி ஸ்ரேஸே வருகிறது. நற்குணம், ஆசாரம், இவை இருந்தால்

அவர்களை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்காக மற்றவர்களையும் ப்ராஹ்மணனாகச் சொல்வதுண்டு; சூரத்தனமுள்ள மனிதனை ஆண் சிங்கம் என்பதுபோலவும், அதிக ஐஸ்வர்யமுள்ளவனை ராஜா என்பது போலவும், அதிக ரூபமுள்ளவனை மன்மதன் என்பது போலவும், போலியாக நல்ல குணத்தையிட்டு ப்ராஹ்மணன் என்று சொல்வது வழக்கம். இதைக்கொண்டு, பெண்கொடுத்து வாங்கவும், கூட இருந்து புஜிக்கவும், வேதங்களைச் சொல்லவும், வைதிக கார்யங்களைச் செய்யவும் ப்ரமாணமில்லை.

தேய்வ :—இது பக்ஷபாதமன்றோ? கூட இருந்து புஜித்தால் என்ன? கூட இருந்து வலித்தால் என்ன? எல்லாரும் ஒரே மானிடர்தானே!

தத்வ :—நாம் எல்லோரும் ஈஸ்வரன் ஆஜ்ஞையை மீறாமல் நடக்க வேண்டும். ப்ராஹ்மணன் மற்ற ஜாதியாருடன் ஸஹ போஜனம், ஸஹவாஸம் செய்யக்கூடாதென்று ஈசனது கட்டளை இருக்கிறபடியால், அதை மீறக்கூடாது; ப்ராஹ்மணன் தன் பெண்டிரோடுகூட உட்கார்ந்து சாப்பிடுகிறதில்லையே! தன் ஜாதியில் கூட 'ஊகவஃ க்ஞாநம் ஊஜீத ஷ்ராஹணஃ ஸ்வேஜநெநாவ' என்கிற விதியை அதுஸரித்து மற்றவர்களோடும் சாப்பிடுகிறதில்லையே! தன் பெண்டிர் தூரஸ்த்ரீயானாலும் அல்லது ப்ரஸவித்தாலும் அவர்களை தூர ஒதுங்கிப் போகும்படி செய்கிறானே! அவர்களுடன் பேசவேமாட்டானே! அதிகமான அநாசாரமுள்ள ப்ராஹ்மணனோடும் ஆசாரமுள்ளவன் வலிக்கவும் பேசவும் மாட்டான். இப்படியெல்லாமிருப்பது ஈசனது ஆஜ்ஞைக்குப் பயந்திருப்பதனாலன்றி பக்ஷபாதமல்லவே.

தேய்வ :—ஈஸ்வரன் எல்லாரிடமும் ஸமமாக அருள் புரிபவன்தானே! ஏன் அந்த ஈசனது ஆலயங்களில் பஞ்சமன் போகக்கூடாதென்கிறார்கள்? பஞ்சமன் ஆலயங்களுக்குள் போகக் கூடாதென்று ஸாஸ்த்ரமிருக்கிற தெனில்,

திருநாராயண புரத்தில் மட்டும் ராமாதுஜாசார்யர் பஞ்சமர்களைக் கோவிலுக்குள் ப்ரவேசிக்க ஏன் அநுமதி கொடுக்கவேண்டும்?

தத்வ :—பஞ்சமர்களும் மற்றை மதஸ்தர்களும் கோவிலுக்குள் போகக்கூடாதென்று ஸாஸ்த்ரம் இருப்பதனால் தான் அவர்கள் ப்ரவேசிக்கக் கூடாதென்கிறார்கள். திருநாராயண புரத்தில் மட்டும் ஒரு கலாப காலத்தில் உடையவர் செல்வப்பிள்ளையை ஏழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரும்போது, ம்லேச்சர்கள் உடையவரையும் திருநாராயணனையும் ஹிம்ஸை செய்ய யத்தநித்த போது, அப்பஞ்சமர்கள், அவர்களால் ஹிம்ஸை ஏற்படாதபடி உபகரித்தபடியால், அந்த உபகாரத்திற்காக அப்பஞ்சமர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி வருஷத்துக்கு ஒருநாள் மட்டும் அவர்கள் கோவிலுள் முதல் ப்ராகாரத்தில் த்வஜஸ்தம்பத்துக்கு வெளியிலிருந்து செல்வப்பிள்ளையை ஸேவிக் கும்படி அநுமதி கொடுத்து, அது, ஸாஸ்த்ர விருத்தமானதனாலே தான் உடனே கோவிலுக்கு ஒவ்வொரு வர்ஷமும் பெரிய ஸம்ப்ரோக்ஷணமும் நடத்தும்படி உடையவர் நியமித்தருளினார். இதன் விஸ்தாரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குருபரம்பரையைப் பார்த்தால் நன்கு விளங்கும். பஞ்சமர் கோவிலுள் புகுவது ந்யாய்யமானால், அவர்கள் புகுந்த மறுதினம் கல்யாணிபுஷ்கரிணி தரைகாணும்படி ஜலத்தை யெடுத்துச் சுத்தி செய்வதும், ஏராளமான பணச்செலவுடன் ஸம்ப்ரோக்ஷணம் செய்வதும் எதற்காக? தவிரவும், ஸ்ரீரங்கம் முதலான மற்றைத் தேவாலயங்களிலும் அவர்கள் ஏன் உள்ளே போகக்கூடாது? மேலும், பஞ்சமர்கள் ஒரு கோவில்கட்டி அக் கோவிலில் போய் அவர்கள் வந்தநம் செய்வதை ஒருவரும் தடுக்கவில்லையே!

தேய்வ :—ஏன் பஞ்சமர்களுக்குப் பெரிய உத்யோகம் கிடைக்காமல் ப்ராஹ்மணர்களே எல்லா இடங்களிலும் மேன்மையடைகிறார்கள்?

தத்வ :—இதென்ன பாவம்? பஞ்சமர்களைப் படிக்கக் கூடாதென்று யார் சொல்லுகிறார்கள்? படித்திருந்தவர்களுக்காவது வேலை கொடுக்கக் கூடாதென்றும் ப்ராஹ்மணர் சொல்ல வில்லையே! பக்ஷபாதமின்றிச் செங்கோல் செலுத்தும் ஆங்கிலேயர், ஏன் அவர்களுக்கு உயர்ந்த ஸ்தாநத்தைக் கொடுக்கமாட்டார்கள்? ப்ராஹ்மணரைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்த பதவியிலிருக்கும் ஆங்கிலேயரைப் பார்த்து அப்பஞ்சமர்கள் ஏன் பொறுமைப்படக் கூடாது?

தேய்வ :—பஞ்சமர்களுள் ஒருவரான ஒரு ஆழ்வாரை ப்ராஹ்மணர் கோவிலுள் வைத்தும், அவரை வந்தநம் செய்தும், அவர்க்கு உத்ஸவம் செய்தும் வருவதேன்?

தத்வ :—அவர் பஞ்சமரிற் பிறந்தவரல்லர்; அயோநிஜர்; நெற்கதிரில் அவதரித்தவர். ஆனால் அவர் ஒரு பஞ்சமர் வீட்டில் வளர்ந்தபடியினால் அவரைப் பஞ்சமர் என்று சொல்கிறார்கள். அங்கும் அவர் பஞ்சமஸ்தந்யம் புஜித்தாரில்லை. அவர் இப்போது முக்தரானார். தேஹம் போனபிறகு ஆத்மாக்களுள் ஜாதிபேதம் கிடையாது. கோவிலுள் அவர் அர்ச்சா ஸரீரத்துடன் இருக்கிறார். முன் பஞ்சமர்களுடன் வலித்த ஸரீரம் போய்விட்டது. ஆகையினால் அவரை வந்தநம் செய்கிறார்கள். அவர் பஞ்சமஸரீரத்துடனிருக்கும் போது அவர் ப்ராஹ்மணனாக இருந்து ப்ராஹ்மண கார்யங்களைச் செய்ததாக ஒருவரும் சொல்ல வில்லை.

தேய்வ :—ப்ராஹ்மணர்கள் எல்லாரும் த்ரவ்ய முள்ளவர்களாயும், மஹை எல்லா ஜாதியாரும் ஏழைகளாகி ப்ராஹ்மணர்களுக்கு வேலைசெய்து ஜீவிக்கக் காரணமென்ன?

தத்வ :—ஏன் உனக்கு விபரீத புத்தி உண்டாச்சுது? ஜநத்தொகையில் ப்ராஹ்மணர் நிரம்பவும் குறைந்தவர்கள். பிச்சையெடுத்து ஜீவிப்பது இவர்களுக்குத்தான் உண்டு. கொஞ்சம் கிடைத்ததைக் கொண்டு ஸந்தோஷமடையும்

படி இவர்களுக்கு விதி. ஆஹாரம் முதலியவற்றில் அதிக செலவில்லை. ப்ரதி மாஸம், 15 நாள் வ்ரத திநமாகவே இருக்கும். ஆகையால் தான் இவர்களுக்குத் தேஹபலமில்லை. கள், மாம்ஸம் முதலான செலவும் இல்லை. தன் ஸக்திக்கு நிரம்பவும் குறைந்தே செலவழிப்பது வழக்கம். உள்ளே பட்டினியாலும் வெளியில் கௌரவமாயும் திரிவதால் அர்த்தவான்களாகத் தோன்றுகின்றனர். தவிரவும், வேதஸாஸ்த்ரங்களை விசேஷமாகப் படித்து, 'மற்றவர் ஜீவிக்கும் வழிகள் எல்லாம் பாபம் பாபம், என்று பயந்து, பட்டினியே ஆஹாரமாய், கந்தையுடுத்தி, கலைந்த கூந்தலோடு, கரைந்து அழுகின்ற குழந்தைகள் சூழ்ந்து, கொடும்பசி கொண்டு, கடுஞ்சொற்களை பேசும் கலியுகப் பெண்ணோடு, கோவில் சத்திரங்களில் கொடுங்கோபம் கொண்ட குற்றேவல் செய்பவனால் கழுத்தில் கை பூண்டு கீழே விழுந்துருளும் ப்ராஹ்மணர்களை நீ பார்க்கவில்லையோ? இன்னும், பிச்சையெடுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்காகவே பெருந்தன்மை பூண்டு பொருள் கொண்ட பெருஞ் செட்டியார்களால் ப்ரதிதிநம் கட்டப்படும் சத்திரங்களை நீ பார்க்கவில்லையோ? தென்னரங்கம் முதலான தேவாலயத்திலும் திரு வீதி தன்னிலும் தேவோத்ஸவத்திலும் தென்னிந்தியா ரயில் தன்னிலும், தின்பண்டம் பூண்ட தட்டுக் கூட்டங்களைத் தலைமீது கொண்டு, தன் பெண்டிர் துணையாகத் திரிந்து, ஒடி வயிறு வளர்க்கும் ப்ராஹ்மணர்கள் உன் கண்ணுக்குத் தோன்றவில்லையோ? இன்னும் பெருங் கோபங் கொண்ட பிற ஜாதிப்ரபுக்கள் பார்வைக்கு எதிராகப் பாதத்தின் கீழ்வின்று ப்ரதிதிநம் நாலு அணு பெருந்தநம் பெற்றுப் பொய் சொல்லும் வேலைக்குப் போர் புரிந்து நிற்கும் ப்ராஹ்மணர்களை நீ பார்க்கவில்லையோ?

புத்தங்கோட்டகம். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ.
ஸ்ரீயெனகம்.

குருபரம்பராநுஸந்தாந க்ரமம்.

ஸத்யாபுஷ்யஸம்ஸிதம் மஹா-வம்ஸநதிக்ருதே |

ஸ்ரீதாஹ்மேஸ்வரே நமஸ்க்ருதே ||

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகையின் 7 - வது ஸம்புடம் 8 - வது ஸஞ்சிகையில் குருபரம்பராநுஸந்தாந க்ரமத்தைப்பற்றி ஸ்ரீமான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீசிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி எழுதினதில் “ஆரோஹண க்ரமாநுஸந்தாநத்தைத் தூஷிக்க நாம் யத்தனிக்கவில்லை; அது ஸப்ரமாணமோ நிஷ்ப்ரமாணமோ எப்படியோ இருக்கட்டும்” என்று சொல்லியிருப்பதால், இதில் சில விஷயங்களை அடியேன் விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளவேண்டியதா யிருக்கிறது.

ஸ்ரீமான் ஸ்ரீசிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, முதலில் ஆரோஹண க்ரமத்தை ஆதரிப்பவர்களுடைய ப்ரமாணங்களை எடுத்துக்காட்டிவிட்டு, அவரோஹண க்ரமத்தை ஸ்தாபிக்க ஆரம்பித்தபோது, ‘சூஹவதஃ’ என்கிற இடத்திலுள்ள ‘சூ’ என்பதற்கு ஆரம்பார்த்தகத்வம் தான் ந்யாயமென்று எழுதிவிட்டு, ‘சூ’ பதத்திற்கு ஆரம்பார்த்தகத்வத்தை ஸ்தாபிக்க பஹுப்ரயோக ப்ரமாணங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார். ‘சூ’ என்பதற்கு ஆரம்பார்த்தகத்வம் உண்டென்பதில் யாருக்கும் விபரதிபத்தியில்லை. ஆனால், ‘சூஹவதஃ’ என்னும் இடத்திலுள்ள ‘சூ’ என்பதற்கு, ஆரம்பார்த்தகத்வம் சொல்லுகிறதா? அல்லது, அவஸாநார்த்தகத்வம் சொல்லுகிறதா? என்பதில் தான் விவாதம் ஏற்படுகிறது. ‘ஸ வாவா

ய்யுவஸொஜெயொவவதி.சூவாயபூணா லோவலாலிதூ
வயவதீ' என்னும் ரஹஸ்யம் நாயவாக்யத்தில், 'சூ' என்ப
தற்குப் பர்யந்தார்த்திகத்வம் (முடிவு) சொல்லுவது தான் ந்யாய
ம். ஏனெனில், 'சூவாயயுவஸொஜெயம்' என்று 'சூவா
யபூ' 'வஸ' என்கிற பதத்வய ஸ்வாரஸ்யத்தால் 'சூவாயபூர
ஹ' என்று பூர்வாவதி ஸ்வதஃ உபஸ்தித மாகிறபடியால் அவ்
விஷயத்தில் 'பூரஹ' என்கிற ஆகாங்கக்ஷ ஸாந்தையாகி,
'கியதூயபூணம்' என்கிற உத்தராவதி விஷயிகையான ஆகாங்கக்ஷ
யே உத்திதையாகிறபடியால், 'காங்க்ஷித வியாநம் ஜ்யாயம்' என்
கிற ந்யாயப்படி அந்த ஆகாங்கக்ஷா ஸாந்த்யர்த்தம், 'சூ' என்பத
ற்கு அவஸாநார்த்திகத்வத்தை ஸ்வீகரித்து, 'ஆசார்யன் முதல்
பகவான் வரையில்' என்று அர்த்தம் சொல்வதுதான் உசிதமானது.

மேலும், இந்த இடத்தில் 'சூ' பதத்திற்கு ஆரம்பார்த்திகத்
வம் சொல்லுவது ஸ்ரீ தேசிகன் ஸ்ரீ ஸூக்திகளுக்கு ஸர்வாத்மநா
விருத்தம். குருபரம்பரா ஸாரத்தில் 'முமுக்ஷுவுக்கு ஆசார்யவம்
சம் பகவானளவும் செல்ல வறுஸந்திக்க வேணுமென் றோதப்பட்ட
து' என்று ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்கிறார். 'ஆசார்ய வம்ஸம்',
'ஓதப்பட்டது' என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தாலும் வ்யாக்யாந ப்ரா
மாண்யத்தாலும் இந்த த்ரமிட ஸூக்தி, பூர்வோக்த ரஹஸ்யம்
நாயவசந்திற்கு வ்யாக்யாந ரூபமென்று ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படு
கிறது. இந்தத்ரமிட ஸூக்தியிலோ, 'பகவானளவும் செல்ல'
என்று அருளிச்செய்திருக்க, நாம் ஸூவயவெதிந ஸ்ரீ ஸூக்தி
விருத்தமாய், இவ்விடத்தில் 'இப்படி அநேகம் ப்ரஸித்த ப்ரயோகம்
களில் 'சூ' என்கிற அவ்யயத்துக்கு 'ஆரம்பம்' என்கிற அர்த்
தம் ஸ ப்ரஸித்த மாகையால், 'சூவயவதீ' என்னும் ஸ்ருதியி
லும், மற்ற ப்ரமாணங்களை அநுஸரித்து, 'பகவானே ஆரம்பித்து'
என்று அர்த்தம் சொல்வது தான் ந்யாய்யமாகும்' என்று எழுது
வது ந்யாயமாக மாட்டாது.

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் சித்ய வ்யாக்யாநாதிகாரத்தில்,
 “ ஊவம்வித மிவிதஹ கெக்யபு ஹிஜீ ரவி ‘ ஸங்கஹாபெவ
 ஹவாந் தக்தொ ஹவிதாத்நாம் - வுதாந ஜெவிம் காமம்
 ஸெவயத்யுதெந து ’ இதி ஸ்ரீ ஸாஹதாஜி கயித ப்ரகா
 ரெண ஹவத்யு ஸாஹாபெவ ஹவிஷ்யதீதி ததிஜ்யபுஜிவி ப்ர
 யஜம் ஹரெரெவ யுநாமஜெதெ - ‘ இதி ஸங்காஸ்யபு
 ததிஜெபு ஸங்கரெ த்யஜம் ஹரிம் ’ இத்யாதிநா. சுது மாரா
 வரம்வரா ப்ரவதி வடுவபுஜிஜம் யுநாம விவக்ஷிதம்.
 ‘ மாராநி’ ப்ரவதி ப்ரயஜம் தத்யுநாமுஸு ததொ ஹரிம் ’
 இதி தவிந்வஸரெ நித்யாம் தரெராக்ஷம். உக்தம் வ ஸ்ரீஸாஹ
 தெ கவர ராக்த்யொமாராமெ - ‘ மாராநி’ ஜெவம் நஜெஸு
 து ஹுவவிஸ்யாஜிநாஸமெ ’ இத்யாதி. ஸவபுது ஸாஹூய
 கஜாமெவ ஹவத்யுதெ மாராவதிப்ரவதிநம் நிஸ்ய
 யஸாய ஹதி. உக்தம் வ ரஹஸ்யாஜாய ப்ராஹ்மண - ‘ ஸ
 வாயபுவம்ஸொ ஜெத்யொ ஹதி - சுவாயபுணா ஜஸாவஸா
 வி த்யாஹவதூ’ இதி. ஜெவமாராவதி ரெவ ஸவபுதக்த
 ப்ரகாஸ காரண ஜிதி கங்க்யாம் ஸூத்ரயதெ - ‘ யஸு ஜெவெ
 வரா ஹதி யப்யா ஜெவெ தயா மாரெள - தஜெஸுதெ
 கயிதா ஹ்யபுஜாம் ப்ரகாஸஜெ ஜஹாத்நம் ’ இதி - உக்தம்
 வாவஸ்தாஸாதிஹி - ‘ ஜெவவிவாயபு ஜெவாவீத ’ இத்யாதி.
 ஊவம் ஜெநாராயணிஜெபுமாராநிவஸதிவடுவபுஜம் ஹ
 வஜம் ப்ரவதி ஹவவாஹு ததவஸ ஹண நித்யுத்யு
 ஜெத்யாதிஷா விபுஜீணபாக்யுநாம யயாவமஜம் ஸஜா
 ஹ த்யாமகிஜெஸு ” என்று ஸ்ரீ தேசிகன் அநுக்ரஹித்திருக்
 கிறார்.

இந்த ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ரக்ஷாப்ரகட்டகார்த்தத்தை விமர்சிப்
 பார்க்குப் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி ‘ சுவஹவீதம் ’ என்கிற

ஸ்தலத்தில் 'சூ' பதத்திற்கு ஆரம்பார்த்தகத்வம் சொன்னதும், 'மௌஸ்யவடி' வ்யயி' என்கிறதும் 'பகவானளவும் செல்ல' என்கிறதும் 'வ்யவடி' என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் 'சூயாயு வத்யாபெக்தௌ' என்பதற்கு ஸாதகமாகச் சொல்லும் ப்ரகரணத்தைப் பார்த்தால் ஸரணுகதி காலத்தில் ஸ்வாசார்ய ப்ரார்த்தனை முதலில் செய்யவேண்டியதை ஸூசிப்பிப்பதற்காக என்றும் சொல்லலாம்; அப்புகம்ய வாதமா யிருந்தாலும் இருக்கலாம்" என்று அவர் எழுதினதும் ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளத்திற்கு விபரீதமானவையென்று ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படும். மேலும், 'மௌஸ்யவடி' என்கிற வசநத்திலுள்ள 'வ்யவடி' பதம் ஸரணுகதி வாசகமல்ல வென்று பஹு ப்ரமாண ப்ரதர்சந பூர்வகம் ப்ருஹத் குருபரம்பராஸாராஸ்வாதிரியில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆரோஹணக்ரமத்தை எழுதிவிட்டு, "இந்தக்ரமம் 'சூயாயுணா' ஸ்வாவஸா வித்யாவஸவதஃ - ஸவாயாயுஸொஜெயஃ' என்கிற ஸ்ருதியையும், 'மௌஸ்யவடி' வ்யயி' என்கிற பாஷ்யகார வசநத்தையும் பற்றி இருக்கிறது" என்று பிள்ளை லோகம் ஜீயர் எழுதுகிறார். 'சுவரொஹண சுரேவிவக்ஷாயாம் ஸூதி சுரோம வியாமஹம்' என்று ஸாரவிவரணீ. "இப்படி ஸர்வமுமுகூல்களுக்குள்ளும் ஆசார்யவத்வம் வேண்டினாலும், 'மௌஸ்யவடி' வ்யயி' என்று கீழ்சொன்னபடியே, அவ்வாசார்யர்களை அநுஸந்திக்க வேணுமோ? வேண்டிலும் இந்தக்ரமநியமமும் பகவத் பர்பந்தத்வமும் வேணுமோ? வென்ற விவை மூன்றுக்கும் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் - முமுகூலவுக் கித்யாதியால்" என்று ஸாராஸ்வாதிரீ.

இப்படி ப்ரமாண வித்தீமான ஆரோஹணக்ரமத்தையே, 'மௌஸ்யவடி' வ்யயி', 'என்னுயிர் தந்தளித்தவரை', 'சுவஸூயாயுஸொஜெய' யதிவரவொணெயுள ஸயாபெ

கம் ராஜம் | வஜ்ஜகாய ஸாஜிக ஸெமெஸ ராராவதீந்
வந்தி' என்னும் ஸ்ரீதேசிக ஸங்கீதிகள் கடாஷித்தின்றன.
ஆகையால், “ அடியில் ‘ உரு-ஹுஸு உரு-ஹுஸு ’ என்று அரு
விச்செய்தது, மங்கள ஸ்லோகத்தில் விசேஷ உபகாரத்தை நினைத்
துத் தம் ஆசார்யனை அநுஸந்தித்தபடி ” என்று புத்தங்கோட்ட
கம் ஸ்வாமி எழுதியிருப்பது உசித நிர்வாஹமல்ல. ஸ்வரஸோப
பந்நவிஷயத்தில் இப்படி நிர்வாஹம் காட்டுவோர்க்குப் பாசூர நிர்
வாஹம்! ப்ரச்யுதமாய்த் தீரும்.

‘முண்டகோபசிஷத், சாந்தோக்யம், விஷ்ணுபுராணம், மஹா
பாரதம், கீதை முதலிய ப்ரமாண க்ரந்தங்களில் வித்யோபதேச
குருபரம்பரா ப்ரஸ்தாவத்தில் அவரோஹண க்ரமமே ஆதரிக்கப்
பட்டிருப்பதாலும் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸிஷ்ய க்ருத்
யாதிகாரத்தில் மைத்ரேயனுக்குப் பராஸர மஹர்ஷி உபதேசித்
தாப்போலே, குருபரம்பரையை ப்ரகாசிப்பிக்க வேணுமென்று
ஸாதித்திருப்பதாலும், அவரோஹண க்ரமமே ப்ரமாண வித்த
மென்றும் ஸ்ரீதேசிகாபிமத்’ மென்றும் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி
எழுதுகிறார்.

இதில் முதலாவது, குருபரம்பராநுஸந்தாநம் வேறு, குரு
பரம்பரா ப்ரகாஸநம் வேறு என்பதையும், ஸூஷிஸிஷ்ய க்ருத்
யம் த்வீதீயம் ஆசார்ய க்ருத்யம் என்பதையும் நாம் ஜ்ஞாபகத்தில்
வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

ஆசார்யன் ஸிஷ்யனுக் கு ஸத்வித்யோபதேசம் பண்ணும்
போது இந்த விஷயம் ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாய வித்தம் தானா? அல்லது
ஸ்வகபோல கல்பிதமா? என்று ஸிஷ்யனுக்கு ஸம்ஸயம் உண்டா
காம விருப்பதற்காகவும், அவநிநாதிக்கயத்திற்காகவும் ஆசார்யன்
தனது வித்யோபதேச குருபரம்பரையை ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டி
யது ஆவஸ்யக மாகையால், அதில் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்ந ப்ராதிக

பரமாசார்யனை முன்னிட்டுச் குருபரம்பரா ப்ரகாஸநம் தான் யுத் தமானது. இவ்வபிப்ராயத்தாலே தான் முண்டகாதிகளில் வித் யோபதேஸு குருபரம்பரை அவரோஹண ரீதியில் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

‘ஸ து ஸ்ரெஷ்டகரோ ஁’ என்று நிஷ்கர்ஷித்த படி உபகார்களான ஆசார்யர்களை அநுஸந்திக்கும்போது தன க்கு அ்த்யந்தோபகாரகனான ஸ்வாசார்யனை முன்னிட்டுக்கொண்டு, பகவத் பர்யந்தம் அநுஸந்திப்பது தான் ஸச்சிஷ்பனுக்குப் பூர்வோ க்த ப்ரமாண ப்ராப்தம்.

இவ்விஷயம் “இப்படி ‘஁’ ஁’ என்றும், ‘த ரி஁ ஸவபுஸ்வஹ ஶாஸ்யபு விதர஁ ஁’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பரமாசார்யனான ஸர்வேஸ்வரன் முதலாக ஸதாசார்ய ஸம்ப்ரதாய ஸமாஸ்தங்களாய் ஸிம்ஹீஸ்தர்யம்போலே விஜாதியர்க்கு ரஸம் தெரியாத ரஹஸ்ய த்ரயார்த்தங்களை ஸங்க்ர ஹேண சேர்த்துத் தாங்களும் அநுஸந்தித்து, ‘யொ மொவா யகி.....’ என்று சொல்லப்பட்ட தைவ ப்ரக்ருதிகளுக்கு ‘ஸ்வஹ.....’ ஐத்யூதிகளில் சொன்ன பரீக்ஷாதி மூல குண நிர்ணயபூர்வமாக ‘ஸுதா ஐத்யூ ஸஹஷ்ட ஸ டெனுவ வ கஹஹஹ’ என்னலா மவஸ்தையிலே அஷ்ட கர்ணமாக வெளியிட்டு” என்கிற ஆசார்ய க்ருத்யாதிகார ப்ரீ ஸுதித்தியாலும், “தானிப்படிப் பெற்ற ரஹஸ்யத்ரயஸாரார்த்த மான மஹாத்நத்தை முன்னி லதிகாரத்தில் சொன்னபடியே, உசித ஸ்தானமறிந்து ஸமர்ப்பிக்கும்போது ‘கய்யாதி.....’ என்று ப்ரீபராஸர ப்ரஹ்மரிஷி மைத்ரேய பகவானுக்கு அரு ளிச்செய்தாப்போலே, குருபரம்பரையை ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொ ண்டு, தன் க்ருதஜ்ஞதையும் அர்த்தத்தின் சீர்மையும் தோற்ற உபதேசிக்கவேண்டும்” என்னும், “யதார்யாயம் கேட்டுச் சொல்

லச்செய்தே, சொல்லும்போது குருவை ப்ரகாஸிப்பியா தொழிபு
மாகில் இவன் சொல்லுகிற அர்த்தங்கள் வேரில்லாக் கொத்தான்
போலே அடியற்றவைபோ என்று ஸிஷ்யனுக்கும் அதிஸங்கை பிறக்
கும்படியாய் அநாதர விஷயமாம் ” என்னும் ஸிஷ்ய க்ருத்யாதி
கார ஸூக்தியாலும் ஏற்படுகிறது.

“ இதனாலே ஆசார்யனுக்கு ரஹஸ்யோபதேச காலத்திலே
ஹவண ரோஹ இன்னர் இன்னருக் குபதேசித்தார்க ளென்று
க்ரமமாகக் குருபரம்பரா ப்ரகாஸநம் கர்த்தவ்ய மென்றும், தான்
ஸ்வயமாக ரஹஸ்யதர்யார்த்தாது ஸந்திரூப விமர்ஸ காலத்தில்
குருபரம்பரா ஸாரோக்த க்ரமமாக ஸ்வாசார்ய மாரப்ய பகவத்
பர்யந்த குருபரம்பராது ஸந்திரநம் பண்ணவேணு மென்றும் கரு
த்து வெளியிடப்பட்டது ” என்று ஸிஷ்ய க்ருத்யாதிகார ஸாரா
ஸ்சாதிதியில் ஸகல ப்ரமாண விதித்தமாய் ஸர்வ ஸ்ரீ ஸூக்த்ய
விருத்தமாய் ஒரு வ்யவஸ்தை காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

யதிராஜ ஸப்ததியில் காணும் அவரோஹ க்ரமமும், தயா
ஸதகத்தில் கர்ப்பிதமான ஆரோஹ க்ரமமும், இவ்வித வ்யவஸ
தையையே தாத்பர்ய வ்ருத்யா த்ருடப்படுத்துகிறது. ஸத்ஸு
ராயஸிஷ ஸத்யஸுராத்யகௌந ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரை ஸ்துதிக்க
ஆரம்பிக்கும்போது கௌந ஸகலார்த்தங்களுக்கும் ப்ராத்மிக
பரமாசார்யனாய் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகனான ஸர்வேஸ்வரனை ப்ர
தமதஃ ஸ்துதித்துக்கொண்டு, ப்ரக்ருத க்ரந்த ஸ்துத்யரான ஸ்ரீ
பாஷ்யகாரர் வரையில் குருபரம்பரா ஸ்துதியை அவரோஹண
க்ரமத்தில் செய்யவேண்டியது அத்யந்தோசித மன்றோ? ஆகை
யால் தான் அவரோஹண க்ரமத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்குப்
பிந்தின ஆசார்ய பரம்பரையை ஸ்வாசார்ய பர்யந்தம் ஸ்துதிக்
காமல், ‘ உவவீதிந ரேஹஸ்யவாண வண ’ என்று ஸ்ரீ பாஷ்ய
காரரையே ஸ்துதிக்க ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பகவானையும்

ஸ்வாசார்யனையும் சேர்த்துச் சொல்லுமிடத்திலல்லவோ, அதுஸ்ந் தாந்தில் ஆரோஹண க்ரமமா? அவரோஹண க்ரமமா? என்னும் விசாரத்திற்கு அவகாசம்? அப்போ தன்றோ க்ரம நிர்ணயகமான ரஹஸ்யம்நாயவசம் ப்ரவ்ருத்திக்குத்?

இதனால் “ஸ்ரீ தேசிகன் ‘கேவ்யாடி’” என்று ஆரம்பித்து அவரோடாண க்ரமத்தை ஸாதித்திருக்கிறார். அங்கு, தம் ஆசார்யன் முதல் பகவானளவும் அதுஸந்தித்த பிறகு, உடையவரை ஸ்துதி செய்யவில்லை” என்று புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி எழுதியிருப்பதும், “சுது ப்ரஹ்மம் ப்ரஹ்மமஹம் மஹிஸாஹம் உபஹிஸா ப்ராஹ்மஸா ஸ்ராவாயெபாவகாரகஸ்வாடித்யயக்வா ஸு க்ரிய தெ. ஸ்வவிவி ப்ரதிஸ்தாபி சுமஹித்யதெ. உக்ஷீநாயஸஹ ரஜா திதி”. ஸ்ரதெஸம் க்ருதாயா சுவ்யாஹபயவரஹ்வராயா சவஸ்யநகவுகவ ஸ்வ தாஹ்யம். தயா ஹாவக்யதெவிஹி தம் ஸ்வாவாயஹ்வஹ்வா ஹேதுப’ இதி. தஸா ஸ்வவள வ்யாவயக்யதெ தாஹ்யம். சுயம் ஹவ்ய உஹயபாவி ப்ரதி ஸ்வஹ்ரஹ் ஸ்வாஹவ்யஹ்ரஹ் ஹவ்யதெ. தஸா ஹவவந் ஸ்வவ ப்ரஹ்மம் ப்ரஹ்மமஹம் மஹிஸாஹம்” என்று யதிராஜ ஸந்ததி வ்யாக்யாநத்தில் சொல்லியிருப்பதும் உத்தோத்தரங்களாயின.

ஸ்தோத்ர ரத்னத்திலும் ஆரோஹக்ரமமே க்ரோடக்ருத
மாயிருக்கிறது. 'யஜுஷா லோகாஹ.....' என்கிற ஸ்ரீகீதா
பாஷ்ய ப்ஸோக வ்யாக்யாநா வஸரத்திலுள்ள "செந ஸ்ரீகீதா
யக்வ துதாநாயக் வரஃவராயக் கவி ஹஜந சித்ராபரண கர
ணீப சிக்ஷித் ஸிக்ஷிதம். தயா வஸு பிபிஷெ ஸ வாக்யாயக்
வஃஸா லோகாஹ மவதி, சூநாயக்ரணா சிலாவஸாவி சூர ஹ
வதஃ ஹக்" என்கிற ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸஞக்தியாலும்,
"உதஹ சூநாயக் ப்ராக்யாயக் ஸந்திவாதெ ப்ராக்யாயக் யோ
பஸம்யஹ) உவஸம்ஜிஷுக்ஷ டாக்யாயக். ப்ரதிஷெயெஷித
ரோக அஹிதெ ப்ரஜா வாக்ய) ஸகாஸெ" ஹக் ப்ராக்யாயக்

ஸ்ரீ. கடிதங்கள்.

(1.)

ஒரு ப்ரஸ்நம்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

ஸங்கொவவடிவநுஸதூ ராஜாநாஜா 20-நிம் ।

சுநிஸம் யுராயதெ ஸ்ரீ20உதர்நாநாநிவ ந30 ।

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை ஆனி மீந்திய ஸஞ்சிகையில் 'பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்' என்கிற தலைப்புப்பெயர் பூண்ட 401-வது பக்கத்தில் 'பஞ்சாக்கிவித்யாநிஷ்டனுக்கு மார்க்கமான தேவயாநமார்க்கமென்பது அர்ச்சிஸ், அஹஸ், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம், ஆதித்யன், சந்த்ரன், வித்யுத், தத்புருஷன் என்று வர்ணிக்கப்பட்ட அபிமானிதேவதைகளுடன் கூடினது' என்று காணப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குக் கொஞ்சம் மேலே 'வித்யுத்புருஷன் எனப்பட்ட வருணனிடம் சென்ற சேதனைத் தத்புருஷன் ப்ருஹ்ம லோகத்தினின்று வந்து ப்ருஹ்மலோகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகின்றான்' என்று கண்டிருக்கிறது. அப்பக்கத்திலேயே இவைகட்குக் கொஞ்சம் முன்னே 'எவர், மேலே விவரித்தபடி அறிகின்றார்களோ, இன்னும் எவர் ஆரண்யவாவிகளாய் ஸ்ரத்தையுடன் கூடினவர்களாய் தபஸ் எனப்பட்ட ப்ருஹ்மத்தை உபாலிக்கிறார்களோ' என்றிருக்கிறது. இந்த மூன்று விஷயங்களும் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரபாவ்யாதிகளுக்கு விருத்தங்கள் போலே தோன்றுகின்றன.

எப்படி யென்றால் :

1. அம்மாள் அருளிச்செய்த ஸ்லோகத்வயாத்மகமான பரமார்த்தஸ்துதியில் "20கொலி-2 டி-2 வ ருவ-2 பக்ஷ 20-2 ஜாலாஸ்வாதாநா 20-2 மூலவிஜ்-2 20-2 நெரு யாத்ர-2 ஹித் 20-2 லீ-2 ரா-2 த லி-2 யூ-2

பூதம்” என்றும், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் “ஜைமதீவஸுஜோ
 தாவக்ஷா துராயணவதூராவ வவந்தவந்புரையாஸகுந
 க்ரோதீரபிநபிநகி ஜைமதீவதீம் ஹேவாயீஸம் ப்ரஜாவதீராமதீம்”
 என்றும், ஸரணுகதிதீபிகையில் “கூலிபிநகம் விஸதீவக்ஷ உதிக்ஷயா
 ணம் ஸவதூரோ ரோமதீ தகரஸுஸாராகம் | ஸௌதாரிநீஜைவதீவபு
 மஜித பௌஸம்” என்றும், அதிசார ஸங்க்ரஹத்தில் “நடைபெற வங்கிப்
 பகலொளி நானுத்தராயணமாண்டு, இடைவருகாற்றிரவி யிரவிற்பதிமின்
 வருணன், குடையுடைவானவர் கோமான் பிரசாபதியென்றிவரால்” என்
 றும் பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த அர்ச்சிராதிசுணங்களில் தத்ப்ருஷன்
 என்கிற பெயர் காணப்படவில்லை. பின்னையோ வென்றால், மேலே சொல்
 லப்பட்ட வித்யுத்ப்ருஷனையே காந்தோக்யத்தில் (4-15-5) ‘ததூரூ
 வெஷாஜோநஸம், ஸ வநநாநு ஸ்ரஹ ஸ்யதீ’ என்று அமாநவ ஸம்
 ஜ்ஞையால் குறிப்பிட்டிருக்க, வ்யக்த்யந்தரமாக நினைக்கிறதற்கு ப்ரமாண
 பராமர்ஸம் பண்ணத்தக்கது. ப்ருஹதாரண்யகத்தில் (8-2-15) “சூழி
 த்ரோவெஷிநகம் தாந வெஷிநக ததூரூ வெஷாஜோநஸ வநதூ
 ஸ்ரஹவொகாநு ஸ்யதீ’ என்றிருக்கிறபடியாலே ‘வெஷிநகாஸ’
 என்று பஞ்சமயந்தமாக இருக்கிறபடியாலேயும், ‘வூரூ வெஷாஜோநஸம்’
 என்று ப்ரதமாந்தமாக ஸ்ருயமாண புருஷன் வ்யக்த்யந்தரமாகக் கொள்ளப்
 போக்கியும், ஷே ஸ்ருதி பாவ்யத்தில் ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமியால்
 ‘வெஷிநகாஸ, வெஷிநக உதிக்ஷயம்—வெஷிநகம் வூ
 ரூஷி ரோநஸம் வூரண ஸ்ரஹணா ஜைமதீ ஸ்யதீம் கூராவஸ
 ணிதீம்” என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருள்:—
 ‘வெஷிநகாஸ’ என்கிற பஞ்சமயந்த பதத்துக்கு ‘வெஷிநகம்’
 என்று ப்ரதமாந்தமாகத்தான் அர்த்தம் கொள்ளவேணும். ஏனெனில் :
 ‘ஸாகாந்தரத்திலே ஸமாநப்ரகரணத்தில், ‘ததூரூ வெஷாஜோநஸ ஸ்யதீ’
 பூர்வம் ப்ரஸ்துதான வித்யுத்ப்ருஷனையே அமாநவ ஸம்ஜ்ஞையால் சொல்ல
 அவனுக்கே ப்ருஹம்மமிதித்ருத்வம் சொல்லியிருக்கிறபடியாலும் ஸகுத்ர
 காரணம் “வெஷிநகவெஷிநகதீம் ததூரூதீம்” (4-3-5)

என்று ஸாதித்தபடியாலேயும், “விடினா தவொடுவெடினா தெந சுரோ
நவெடுவ வுதிவா ஹகெ ந விடினா ரா ஸு ஹுபு ரா ஹ மடிநம்”
என்று வித்யுத்புருஷனுக்கு மேலே அமாநவ ஸம்ஜனுகளை அவனாலேயே
ப்ருஹ்மத்தை யடையும் வரையில் நடத்தப்படுகிறார்கள்’ என்கிற ஸ்ரீ பாவ்ய
வாக்யத்தை யதுஸரித்தும், ப்ருஹதாரண்யகத்தில் சொல்லப்பட்ட “வெவ
டினா தாசு” என்கிற பஞ்சமயந்த பதத்துக்கு “வெவடினா தம்” என்று
ப்ரதமாந்தமாகத்தான் அர்த்தம் சொல்லவேணும். இப்படியிருக்க, பத்ராதி
பர் “தித்யா ரா ஷந” என்று ஒருவனை ஆதிவாஹிக மணத்தில் சேர்ப்ப
தற்கு ப்ரமாணம் தெரியவேணும்.

2. அதிகரண ஸாராவளி 504 - வது ஸ்லோகத்தில் ‘ஸுபாடியபா
திடினா தெநா ஹுரண உதிவா ஹ வாத ஹுதிரொளஹம்’
என்றும், 505 வது ஸ்லோகத்தில் ‘யஸுனா தெநா ராமஸா ஹுதாபித
உவாரிதா ஸு ஹுதொகாஹி ஹதாந் தஸாநெதா ஸநா
நெதா விடினா தவஹம் வெவடினா தெநெவதஸாசு’ என்று
ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரமபத ஸோபாநத்தில் ஸப்தமமான அர்ச்சிராதி
பர்வத்தில் “வைத்யுதன் தன்னையே அமாநவ னென்றும், அவன் தானே
ப்ருஹ்மத்தை ப்ராபிக்கு மென்றும் ஸ்ருதிகள் சொல்லுகையாலே வித்யுத்
தோடு உண்டான துவக்கையும் அதனுடைய கத்யபாவத்தையும் இடமா
கக் கொண்டுவந்த வருணனு மிவன் பின்னே அடையுண்ட இந்திரனும்
ப்ரஜாபதியும், அமாநவன் நடத்துகிறவழியில் தம்மம் எல்லைளவே ஸஹ
காரிகளாய்க்கொண்டு வழிநடத்துவார்கள்” என்று இருக்கிறது. இப்படி
யிருக்க, ‘வித்யுத் புருஷன் எனப்பட்ட வருணனிடம் சென்று சேதனை’
என்று வேதாந்த தீபிகையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. எந்த வாக்யத்தினால்
வித்யுத்துக்கும் வருணனுக்கும் ஐக்யம் தோன்றுகிறதோ, அந்த விஷயத்தில்
‘தடிதொயி வராணஸுஸ்வாசு’ (4-3-3) என்கிற ஸுத்திரமும்
‘வடினா ஸுர ஸெநு’, ‘சுவிநாடினா ஜகயாவதி’, ‘ஸௌ
ராதிந் ஜகவதி’, ‘மின் வருணன்’ என்கிற ப்ரமாணங்களும் விரோ
திக்கின்றன. இருவரையும் ஒருவராய் நினைத்தெழுதியதற்கு ப்ரமாணம்
தெளியவேணும்.

3. ‘மேல் விவரித்தபடி எவர் அறிகிறார்களோ, அவர்கள் அர்ச்சிஸ்
என்னும் தேவதையை அடைகின்றார்கள்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதுவும் ப்ரமானுசார்ய ஸ்ரீஸங்கீதிகளுக்கும் விருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. எப்படியெனில்:—ப்ருஹதாரண்யகத்தில் (8 - 2 - 15) வாக்யத்தின் பாவ்யத்தில், 'சுருதந ப்ரகாரண ஷுபாஷ்ய' (சுருதந ப்ரகாரண ஷுபாஷ்ய) என்று ஸ்ரீரங்க ராமானுஜ ஸ்வாமி ஸாதித்திருக்கிறார். ஆகையால் பஞ்சாக்கி வித்யையை ப்ரஹ்மவித்யை யென்று ஷே வித்யையில் ப்ருஹ்மாத்தமகமாக ஸ்வாத்மா சிந்தநீய னென்றும், இப்படியாகையாலே தான் ஷே வித்யா நிஷ்டன் அர்ச்சிராதி கதிக்கு யோக்யனென்றும் ஸம்ப்ரதாயங்கள் நடவாநிற்க, கேவல பஞ்சா க்ரிகளையும், பஞ்சாஹுதி ப்ரகாரங்களையும் அறிதல் மாத்ரம் அர்ச்சிராதி கதிக்கு ஸாத்மென்று எழுதினதற்கு ப்ரமாணம் வேண்டும்.

மேலே சொல்லப்பட்ட மூன்று விஷயங்களையும் பண்டிதர்கள் பராமர் ஸித்துத் தெரிவிக்கவேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

பெருமாள்கோவில் }
ஆவணிமீன் 19உ. }

டங்கீணிகோட்டை.

திருமலை. ஸ்ரீநிவாஸதாஸன்.

[இந்த ஸ்வாமி விஷயங்களை ஸம்யக் பராமர்சித்து எழுதினபடியால், பூர்வாசார்யர்களுடைய அபிப்ராயங்களை ஸரியாகத்தான் வெளியிடுகின்றார். வித்யுத் புருஷன் தான் அமானவன். 'வித்யுத உபாதி வெத்யுதெதந - சுருதநவெதெதவாதவாஹகந, வித்யுஷாதி ஷுபாஷ்ய' என்றும், அமானவனுக்கு மேல் நிவேசிக்கப்பட்ட வருணோந்தர ப்ரஜாபதிகள் அதுக்ராஹகர்களென்றும், அதனால் அவர்களுக்கும் 'சுருதிவாஹகவாஹகமாஹுயா வித்யுதவனவ' என்றும் ஸ்ரீபாஷ்ய காரர் திருவுள்ளம் நமக்கு உபாதேயமே.

நாம் எழுதிய குறிப்புகள் விஸ்தார பராமர்சித்தின் மேல் ஏற்பட வில்லை. குறிப்புகள் ஜீவ ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிச் சிந்திப்பதற்காக ஏற்பட்டன. ப்ரஸக்தாஹுப்ரஸக்தமாய்ப் பஞ்சாக்கி வித்யையும், கார்யாதிகரண ஸம் பந்தமான வாதத்தையும் யோசித்தோம். இவை குறிப்புகளின் ஸாக்ஷாத் விஷயங்களன்று. ஆதலால் ஜ்ஞாபகத்தின் பேரில் ப்ராயஸ: எழுதப்பட்டன.

சாந்தோக்ய ஸ்ருதியை முன்வைத்துக்கொண்டு குறிப்புகள் எழுதப் படும்போது, 'உஷ்டிஸோ வடிபுதம், தபூரூஷோ ரோநஸு வநநாநு ஸ்ரஹ்மயதி' எனும் உபநிஷத் வாक்யமும், 'தபூரூஷோ வெஷ்டிபுதம் வுரூஷம் | சுரோநவம் சுஸம்ஸாரம் | ஸ்ரஹ்மயோகா டாமதகு வநநாநு * * * ஸ்ரஹ்மயோகம் வுரூஷ யதீத்யுஷம் | 'சுரோநவம் வு வநதகு ஸ்ரஹ்மயோகாநு மயதி' ஐதிஸ்ருதகுதரோ ஸ்ரவணாச' எனும் உபநிஷத் பாஷ்யபங்க்த்தியும், வித்யுத்துக்கும், ப்ரஹ்மலோகத்திலிருந்து வருகின்ற அமாநவனுக்கும் ஐக்யா காரத்தைக் காட்டவில்லை. ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்திலும், 'சுஷி த்யாச வெஷ்டிபுதம் காநு வெஷ்டிபுதாச வுரூஷோ ரோந வு வநதகு ஸ்ரஹ்மயோகாநு மயதி' எனும் வசனம், வைத்யுதனுக் கும் ரோநஸு வுரூஷனுக்கும் ஆபாதமாகப் பேதத்தையே ஆவிஷ்கரிக்கின்றது. ஆதிவாஹிகாதீகரண 5 - வது ஸூத்ர பாஷ்ய பங்க்த்திக்கு விரோத மில்லாதபடி, உபநிஷத் பாஷ்யம் செய்த ஸ்வாமி, 'வெஷ்டிபுதாச' எனும் பஞ்சம்யந்த பதத்தை ப்ரதமாந்தமாக வ்யாக்யாநம் செய்தருளினார். அப் படிக்கில்லாவிட்டால் வைத்யுதன் வேறென்றும், ப்ரஹ்மலோகத்தினின்று வந்த மாநஸ புருஷனே, அமாநவ புருஷனே வேறென்றும் தோன்றக் கூடியதே.

ஆதித்யனின்றே, சந்த்ரனின்றே வித்யுத்தை உபாஸகன் க்ரம்மாக அடைகின்ற னென்றும், அப்படி வித்யுத்தை அடைந்த உபாஸகனை வேறு புருஷன் ப்ரஹ்மலோகத்தினின்று வந்து அழைத்துக்கொண்டு போகின்ற னென்றும், வழியில் வருணேந்த்ர பிதாமஹர்கள் உபாஸகனை உபசரிக்கின்றார்களென்றும், ஸ்ரீ பாஷ்யபங்க்த்தி ஜ்ஞாபக மில்லாதவர்க்குப் புத்தியில் ஸ்புரிக்கக்கூடும்.

இன்னும், 'வடிபுதம் வுரூஷாநி ரோந விஷயம் ஜமம் மெஸோ டாமதம்' எனும் ஸ்ருதப்ரகாசிகா வாक்யம், மேகாந்தர்க்கதமா யிருப்பது வித்யுத் என்று காட்டுகிறது. அக்காரணத்தால்தான், 'தபூரூஷோ வுரூஷ ஸம்ஸாராச' எனும் ஸூத்ரமும், 'மெஸோ டாமதம் வுரூஷா வெஷ்டிபுதம் வுரூஷம் ஸம்ஸாரம் வு வுரிஜம் * * * வடிபுதம் வுரூஷா யி வுரூஷோநாநு வெஷ்டிபுதம்' எனும் பாஷ்யவசனமும், வித்யுத்துக்

டப்பட்டன. குறிப்பின் தாற்பரியம் கார்யாதிகரணவாதம் தற்காலம் அநாவஸ்யகம் என்பதே. அதற்காக, உபநிஷத்தில் வித்யாவிரணத்துக்கும், பல ஸ்ருதிக்கும் ஏற்படக்கூடிய ஸம்பந்தத்தை, ஸம்பந்தாயார்த்தங்களின் பராமர்சத்தாலும், ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய யோசனையைக் காட்டியும், விவரித்தோம். ஸாக்ஷாத் ஸ்ருதியே எடுத்துக்காட்டாத விஷயத்தில், ஆசார்யர்கள் யோசனைகள் நமக்கு உபாதேயங்களே யானாலும், அவற்றுள் ஸ்ரீ பாஷ்யாபிப்ராயத்துக்கும் தேசிகள் செய்தருளிய யோசனைக்கும் பேதத்தை உத்ப்ரேக்ஷிப்பவர்களைக் குறித்துக் குறிப்புகள் எழுதப்பட்டன.

பத்ராதிபர்].

(2)

ஆஸ்திக பால ஸமாஜம், கும்பகோணம்.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

தற்காலத்தில் தோன்றி யிருக்கும் அநேக மதக் கொள்கைகளால் ஸாதன தர்மத்திற்கு ஒரு பெரிய ஆபத்து நேர்ந்திருக்கிறதை யுத்தேசித்தும், மாணுக்கர்களில் பெரும்பாலோர் வர்ணஸ்ரம தர்மத்தின் ரகஸ்யத்தையும் பெருமையையும் அறிந்துகொள்ளாமல் சுலபமாக வேறுவித கொள்கைகளால் இழுக்கப்படுகிறார்களென்பதை உணர்ந்தும், அவர்களுக்கு வர்ணஸ்ரம மதத்தை உபதேசித்து, அதிலுள்ள நன்மைகளைத் த்ருஷ்டமாகக் காண்பிக்க, சமீபத்தில் இவ்வூர் அய்யங்கார் வீதியில் மேற்சொல்லிய சபையொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரம ஆஸ்திகர்களான இவ்வூர் ஐகத்தரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய பாதாளும், பிரொபஸர் சுந்தரராமய்யர் போன்ற லௌகிக பிரயுக்களும் இச்சபையை ஆதரிக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள். இதுவரையில் வர்ணஸ்ரம தர்மத்திற் கொத்ததான ஐந்தாறு உபந்யாஸங்கள் நடந்தேறின.

இச்சபையின் ஆதரவில் சென்ற செப்டம்பர் மாதம் 16 தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை நாலு மணிக்கு அபிஷேபப்பட்ட பாண ஆர். வி. கிருஷ்ண மாசார்ய ஸ்வாமிகளின் அக்ராசனத்தின்கீழ், கொட்டைபூர் சதுஸ்ஸாஸ்திரம் சேஷாத்ரியாசார்ய ஸ்வாமிகளால் “வர்ணஸ்ரம தர்மமும், தியாஸியும்” என்கிற விஷயம் உபந்யசிக்கப்பட்டது. சதுஸ்ஸாஸ்திர கல்பதரு அம்மாஸத்

திரம் சேஷாசார்யர், மஹாக்கி சித் வீரராகவதாதாசார்யர், அக்ரிஹோத்ரம்
ஸ்ரீநிவாஸதாதாசார்யர், வித்வான் தாதாசார்யர் முதலான அநேக வைதிக
சிரோமணிகள் ஸ்ரீநிஹிதரா யிருந்தார்கள்.

கும்பகோணம்.

கார்யதர்சி

ஆ. பா. ஸமாமம்.

ஸ்ரீ.

பத்ரிகா விமர்ஸம்.

கல்ப தநு:—இப்பெயர் பூண்ட தமிழ்ப் பத்ரிகையின் சென்ற ஆவணி
மாஸத்திய ஸஞ்சிகை வரப்பெற்றேம். இதில், ஆரோக்ய ஸம்பந்தங்க
ளான விமர்ஸங்களும், வ்யவஸாயம் கூட்டுறவு கல்வி இவைகளைப் பற்றிய
உபந்யாஸங்களும், ரீதிக்கதைகளும் வெளியிடப்படுகின்றன. இதற்கு, விஷய
ப்ரதாநம் செய்பவர்கள் தகுந்த ஜ்ஞாந ஸம்பந்தங்களாகவும் பரோபகாரிக
ளாகவும் காணப்படுதலால், ப்ரஜைகளின் ஹிதங்களனைத்தும் இதில் நன்கு
விவரிக்கப்படு மென்று தோன்றுகின்றது. அறிவு வளர்ச்சியை விரும்பு
மெல்லாரும் இந்தப் பத்ரிகையை அபிமானிப்பார்களென்று நாம் நம்புகி
றோம். இதைப் பற்றிய மற்றை விஷயங்களை அபேக்ஷிப்பவர்கள், இதன்
அதிபராகிய மதிராஸ் ஜயாஜ் டவுன் ராமஸாமி தெரு 47 - நெ. வீடு,
ஸ்ரீ. உப. கே. ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியர். என்பவருக்கு எழுதித் தெரிந்து
கொள்ளலாம்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

புதிதாய்க் கண்டுபிடித்த ரோமசங்காரிணி என்னும்

தர்பார் சோப்.

இது தேகத்தின் எந்தப் பாகத்திலும் இருக்கும் ரோமத்தில் பூசுவதனால் தேகத்தின் சர்மத்திற்கு எவ்வித தொந்தரவில்லாமல் ரோமத்தை எடுத்துவிடும். ஒரு தடவை வாங்கினால் விடமாட்டார்கள். தேகத்தின் காந்தியும் முன்போலவே நிற்கும்சபாவமான நிறத்தைக் காப்பாற்றும்படியான சோப் இது ஒன்றைத்தவிர வேறென்றும் கிடையாது எரிச்சல் முதலானதுகள் இல்லை.

வர்த்தகர்களுக்குச் சகாயமாய்க் கொடுக்கப்படும்.

ஏஜெண்டுகள் தேவை.

3 கேக் உள்ள பெட்டி 1-க்கு 0-14-0

ஒரே தடவையில் 2-பெட்டிக்கு 1-10-0

தபால் செலவு பிரத்தியேகம்.

தலைமயிர் நரைத்து கிழவர்களைப்போல் ஏன்

காணப்படுகிறீர்கள்!

எங்கள் தர்பார் கேச கலாப்பை.

ஒரு தடவை உபயோகிப்பதினால், பித்தத்தினாலோ அல்லது வயதினாலோ மயிர் நரைத்து விடுகிறதைத் தடுத்த பழைய கருப்பு நிறத்துக்கே திருப்பிவிடுகிறது. மற்ற தைலங்களை வெகுநாள் விடாது தடவி வந்தால் தான் குணம் தோன்றும் இத்தைலத்தையோ 5-நிமிஷம் உபயோகித்தால் முழுக்கருப்பாகி விடும். நல்ல வாசனையும் வீசும். கிழத்தனத்தைப் போக்கடித்து யௌவனத்தையும் கொடுக்கும். ஒரு தடவை வாங்கினால் உண்மை தெரியவரும்.

புட்டி, புருஷ உடன் ரூபா 1-0-0

போஸ்டேஜ் 0-4-0

சர்வதேள்

விஷ சஞ்சீவி.

கதரிவந்தவன் களிப்புடன் செல்வான்!

விஷந்தீண்டினவன் நிமிஷத்திற்

குணமடைவான்!!

குணமில்லாவிட்டால்

ரூபாய் 100- இனம்

கொடுக்கப்படும்!!!

விலை பாக்கெட் 1-க்கு ரூ. 0 8 0

டசன் 1-க்கு ரூ. 5 0 0.

விலாசம்:—வி. எ. எஸ். பாணி,

நெ. 3, இருளப்பன் தெரு, மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வலித்தாந்த ஸபை மதிராஸ்.

1916-17-ம் வர்ஷத்திய எக்ஸிக்யூடிவ் போர்ட்

மெம்பர்களின் பெயர்.

1. ஸ்ரீ. உப. கெ. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார், } போஷகர்கள்
2. ஆனரெபில் கெ. வி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் }
3. ஸ்ரீ. உப. திவான் பஹதூர், டி. டி. ரங்காசாரியர்—ஸபாநாயகர்,
4. ,, ராவ் பஹதூர், எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், } உபஸபாநாயகர்
5. ,, டி. ராஜகோபாலாசாரியர், }
6. ,, எஸ். வாஸுதேவாசாரியர், } கார்யதர்ஸிகள்.
7. ,, டி. கோதண்டராம ஐயங்கார், }
8. ,, லி. ராஜகோபாலாசாரியர், சித்தூர்.
9. ,, டி. நரலிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
10. ,, டி. அந்தாசாரியர், திருப்பதி.
11. ,, குமார சக்ரவர்த்தி ஐயங்கார், திருச்சி.
12. ,, வெ. இ. சின்னஸ்வாமி ஐயங்கார், செங்கல்பட்டு.
13. ,, டி. பி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், திருவெவ்வுறூர்.
14. ,, ஆர். நரலிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
15. ,, கெ. ஏ. வீரராகவாசாரியர், மதிராஸ்
16. ,, லி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், திருவல்லிக்கேணி.
17. ,, டி. இ. சடகோபாசாரியர், கூடலூர்.
18. ,, வி. ரங்காசாரியர், திருவல்லிக்கேணி.
19. ,, என். ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், கர்ணால்.
20. ,, ஆர். ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், திருநெல்வேலி.
21. ,, எம். நரலிம்மாசாரியர், நெல்லூர்.
22. ,, லி. துரைஸ்வாமி அய்யங்கார், சித்தூர்.
23. ,, டி. ஸ்ரீநிவாஸராசவாசாரியர், கோயம்புத்தூர்.
24. ,, என். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், கும்பகோணம்.
25. ,, எஸ். டி. கிருஷ்ண அய்யங்கார், மதுரை.
26. ,, கொடியாலம் சேஷாத்நி அய்யங்கார், ஸ்ரீரங்கம்.
27. ,, கெ. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், நாகப்பட்டணம்.
28. ,, பி. கே. கருடாசாரியர், மைசூர்.
29. ,, பி. ஆர். க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எழும்பூர்.
30. ,, டி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், சைதாப்பேட்டை.
31. ,, எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
32. ,, வித்தியாபூஷணம் எ. கோவிந்தாசாரியர், மைசூர்.
33. ,, லி. கோபாலாசாரியர், பூந்தமல்லி.